

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

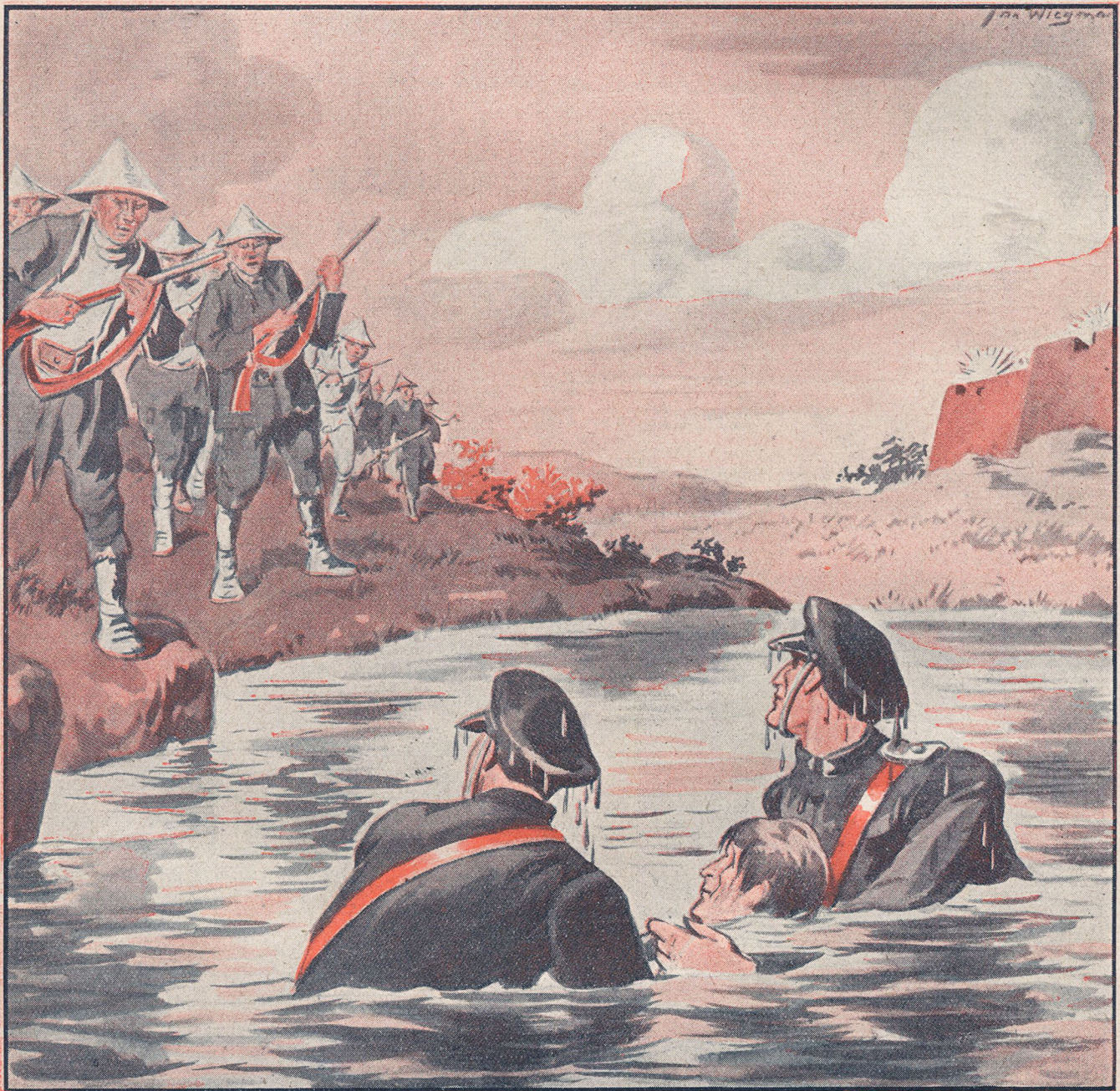
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 986

De kostbaarheden van Keizerin Tzoe-Hsi.

20 cent

Ze werden begroet door de woeste kreten der Chineesche soldaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De kostbaarheden van Keizerin Tzoe-Hsi.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

RAFFLES WENSCHT AFLEIDING.

De warmte was een weinig afgenomen maar desniettegenstaande was het in Londen nog steeds een soort van glasblazerij in het groot. Het leek wel of de hitte zich niet kon losmaken van de gloeiende huismuren, waarop de zon vele dagen achtereen meedoogenloos had gebrand, zonder een oogenblik verpoozing, van het oogenblik af dat zij boven de kim verrees totdat de beklagenswaardige inwoners der wereldstad haar met een zucht van opluchting zagen wegzinken in het westen.

Het seizoen was halverwege gevorderd — wat de Londenaren dan het seizoen noemen, dat ongeveer half Mei begint, hoogstens anderhalve maand duurt, en dan plotseling een einde neemt met een overhaaste uittocht der „upper ten” en zij die daarmede gaarne gelijk gesteld zouden willen zijn.

Dan is het alsof Londen plotseling is gestorven, en er heerscht een stemming als in een sterfhuis.

Zooals de zaken nu echter stonden was men er middenin, in dat beroemde seizoen

van de Londenaren, de duurste artisten traden op in het groote Operagebouw, de Derby stond voor de deur, een paar andere groote wedrennen hadden reeds plaatsgevonden. Oxford had een week tevoren tot groote verbazing van heel Londen eindelijk Cambridge eens weten te slaan. Er waren een paar kunsttentoonstellingen aan den gang, de poorten van het paradijs, hetweik het Hof heet, zouden binnen enkele dagen of weken geopend worden voor de jongemeisjes, die met veel pracht en praal en tenkoste van urenlang wachten aan hunne Majesteiten zouden worden voorgesteld — en Lord Edward Lister, ook geheeten John Raffles, verveede zich op een wijze, die zijn vriend Charly Brand bijna tot wanhoop dreef.

Het was op een morgen van den dag, die gevolgd was op een groote gala-voorstelling in de Opera, en de twee vrienden zaten ver van Londen naast elkander op een vrij ruw getimmerd hek, en keken naar een paard, dat met wijde galopsprongen over het kort gesneden gras van een vrij groote oefenbaan

snelde, met op zijn rug een man, die evengoed een niet al te groote aap had kunnen zijn.

Eigenlijk was het ook geen volmaakte man en slechts een knaap van vijftien jaar. Zijn beenen waren zoo kort en hij hield ze bovendien zoo krom, dicht boven de schouders van het paard gezeten, dat zijn voeten ternauwernood onder den klep van het zadel uitkwamen.

Heel sierlijk zag hij er niet uit, in zijn lange broek, die ver omhoog was geschoven, zijn witte pantoffels en zijn grijze sokken, zijn overhemd zonder boord en het zonderlinge hoedje, dat hij diep in zijn oogen had getrokken om zich te vrijwaren tegen de schelle lucht.

De twee mannen hadden al bijna tien minuten zwijgend de verrichtingen van het prachtige renpaard gadeslagen toen Charly Brand eindelijk mismoedig zei:

— Komaan, Edward, laten wij maar weer terug gaan. Het is immers duidelijk dat het je volstrekt niets kan schelen hoe „Silver King” loopt — en of hij eigenlijk wel loopt.

— Toch wel, Brand! zeide Raffles zwakjes. Het paard loopt goed, nietwaar?

— Of het goed loopt? Maar mijn hemel, met zulk een trainer is het eenvoudig onverslaanbaar! Het is een vaste winner, of ik heb geen verstand meer van paarden. Zag je ooit zulk een achterhand? Zag je ooit zulke fijne voorbenen, een borst van die diepte, een hals zoo droog, spieren zoo malsch en zoo elastisch? Maar wat praat ik — je eigen paard boezemt je niet eens belang in, een paard dat je niettemin eenige tienduizenden ponden kan opbrengen.

— Ja, het loopt goed! mompelde Raffles opziende, en met zijn karwats een paar graspiertjes afslaande. Werkelijk een heel goed paard.

— Edward, ik vind je onuitstaanbaar! Je zegt dat alsof het een geitebokje van een paar shilling waarde was, of de knol van een schilleboer. Daar loopt een fortuin op geen paarhonderd passen van ons vandaan, en het raakt je je koude kleeren niet naar het schijnt!

Moeilijk te verwachten met deze hitte, Brand! zeide Raffles, met een flauwe poging om te schertsen.

Brand nam hem eens goed op, en zeide toen schouderophalend:

— Ik heb het al gezien. Het is een van je buien, Neurasthenie en afkeer van de menschheid.

— Ik ben nooit zoo bijzonder verzot geweest op die menschheid, Brand, zeide Raffles en even schoot er een felle straal uit zijn grijze

oogen, die echter dadelijk weer dof en onverschillig schenen te worden. En wij kunnen het geval ook heel wat eenvoudiger stellen. Ik geloof dat ik mij verveel, dat is alles. Ik erken dat die toestand op geregelde tijden terugkeert, maar wat kan ik er aan doen?

— Wel je kunt je er tegen verzetten! Het is toch je eigen paard dat daar loopt en zijn best doet?

— Waarom doet het eigenlijk zijn best? Waarom staat het niet in zijn box en vreet haver en wordt dik? Waarom laat ik dat paard zoo hard loopen, op gevaar dat het een hartkwaal krijgt en jong sterft? Op zijn rug zit een mensch — een medemensch. Waaraan ontleen ik het recht, mijn broeder in dit leven bloot te stellen aan een val die hem de nek kan kosten? Waarom zit hij niet op school en leert Fransch? Is het nuttig om een paard zoo hard mogelijk te laten loopen? Mijn hemel, het is toch van algemeene bekendheid dat het eene paard harder loopt dan het andere? Waarom zou men daarom wedstrijden houden? Het is een uitgemaakte zaak! Dat arme dier krijgt stellig een hartvergroting. Renpaarden worden nooit zoo heel oud. En die jongen groeit voor galg en rad op. Zijn trainer ranselt hem en geeft hem azijn te drinken, opdat hij klein en schraal zal blijven, ik geloof dat ik „Silver King” morgen verkoop!

Brand had met stijgende verbazing en ongerustheid naar deze woorden geluisterd. Nu barstte hij uit:

— Maar mijn hemel dat is een tirade! Het is erger — het is een hagepreek! Zoo zag ik je nog zelden! Je vatte die zaken vroeger heel wat luchtiger, of laat ik liever zeggen — menschelijker op! De aarde zou immers onbewoonbaar zijn, als alles onberispelijk was en volgens een geordenden weg zijn gang ging. Er zijn duizenden jockeys, verreweg de meesten hebben een heel goed leventje en worden rijk. Zij zijn geen slaven en niemand dwingt hen juist op dat beroep. Steeds kiezen zij het uit eigen voorkeur. Een renpaard kan nu eenmaal niet alleen over de baan gaan. De renpaarden afschaffen? Ook dat lijkt mij een weinig overdreven. Om kort te gaan — een wereld die volmaakt ware, zou voor ons menschen niet meer geschikt zijn? En ik vind een zeer snel loopend paard iets prachtigs. Beken liever dat je een vreeselijke hypochonder bent!

— Zooeven zeide ik iets dergelijks, Brand! Ik gebruikte echter geen Latijnsche term maar bekende eenvoudig dat ik mij verveelde het ligt ongetwijfeld aan mijzelf. Nog slechts

weinige dagen geleden las ik met de grootste belangstelling de rapporten van mijn trainer. En vandaag heb je mij slechts met de grootste moeite hierheen kunnen krijgen. Je zegt dat „Si ver King” wel zal winnen, en ik kom er rond vooruit dat het mij niet kan schelen.

— Ook niet, als je weet, dat je dat op zijn minst twintigduizend pond moet opleveren? Je weet heel goed dat het dier als een „outsider” geboekt staat en nog niet eens twintig 20 : 2 haait! De „bookmakers” zullen met „Silver King” in hun maag zitten. Iedereen zal het paard te jong vinden, niemand stelt vertrouwen in je jockey, zeer weinigen zullen het paard nemen, en jij behoeft er maar duizend pond op te wedden, om een fortuin te verdienen.

— Het paard kan vallen!

— Maar dat is om je geduld bij te verliezen, barstte Brand uit. Ieder paard kan vallen! Maar zag je dat ooit gebeuren op een vlakke baan. Alles kan gebeuren! Men kan je jockey omkopen om het dier in te houden, de jongen kan kramp krijgen, het paard kan schrikken van een dameshoed en uitbreken, het kan een vliegje in zijn oog krijgen — wat weet ik! Maar heb je soms vroeger daar ooit aan gedacht? Kom Edward — de oefening is afgelopen, en wat mij betreft, kunnen wij naar Londen terugkeeren.

Raffles maakte geen tegenwerpingen. De twee vrienden bestegen hun paarden, die op eenige passen afstand aan een boomtak waren gebonden, en reden naar het kleine landhuis, hetwelk Raffles sedert een paar maanden bezat, en dat op een veertigtal mijlen ten Noorden van Londen was gelegen.

De trainer nam de paarden in ontvangst, zij legden hun rijkleederen af, wandelden naar het kleine, onder wingerd en wilde kers bijna geheel verdwijnend station, stapten in een hoemeltreintje en reden naar Londen terug.

Aan het station namen zij een taxi en nog altijd hadden zij bijna geen tien woorden gewisseld van het oogenblik af dat zij hun paarden bestegen. Raffles keek lusteloos uit het venster en eensklaps zeide hij:

— Ik geef nu dat ik weet wat mij scheelt, Brand, Londen staat mij gruwelijk tegen! Ik zal er voor een paar weken eens uit moeten! Welk een stad! Zie nu eens die vlucht kantoormenschen, die daar als opgejaagde musschen wegstuiven uit een kokendheet, als een oven gestookt kantoorgebouw, om hals over kop in een even warme lunchroom hun schrale maaltijd te gebruiken, onder-tusschen een krant lezend en dan weer terug-holland naar dezelfde gevangenis.

— Het is nog al niet zoo'n kwaad bestaan! merkte Brand langs zijn neus op, zij hebben den Zaterdag vrij, ook den Zondag en kunnen roeien op de Theems, of met een punter gaan spelevaren aan de zijde van een lief meisje.

— Brand houd op! Als je romantisch wordt kan ik niet naar je luisteren. Ik zie dan altijd een plaatje boven op het deksel van een ouderwetsche bonbondoos! Een overschoone jongeman, die een witte broek met een scherpe vouw draagt, en op een blinkenden stroom, waarboven trossen seringen hangen in een keurig, blinkend bootje, een jongedame voortbeweegt, waarbij vergeleken Venus niets is!

Ik blijft het een zonderling bestaan vinden. Zes dagen brieven schrijven: Refereerend aan ons schrijven van 23 dezer veroorloven wij ons U te wijzen op ons merk . . .” en dan den zevenden dag als het weer meewerkt wat rondrijven op het water. Ik geloof dat ik onbillijk word. Het zal aan mijn stemming liggen. Hier zijn we er. Betaal den chauffeur als je zoo goed wilt zijn.

Raffles stapte vlug het fraaie heerenhuis in de Cromwellstreet binnen, gaf zijn overgoed en zijn hoed aan den ouden Gaston die kwam toelopen zoo snel als zijn van ouderdom stijve beenen hem wilden dragen en begaf zich dadelijk naar de bibliotheek, want dat was het koelste vertrek in het geheele huis, waar slechts zelden een zonnestraal kon binnendringen.

Ook nu heerschte er midden op den dag een soort van koele schemering teweeg gebracht door de zware, oude boomen die in den grooten achtertuin stonden, een tuin, die wegens zijn oppervlakte reeds meermaals de verontwaardiging had gaande gemaakt van bouwspeculanten, die het een ten hemel schreiend schandaal vonden, dat men grond die tachtig pond sterling per vierkante meter waard was, renteloos liet liggen.

Hij stond een oogenblik stil voor een der geweldig groote boekenkasten, die van den bodem tot bijna aan de zoldering reikte, en draaide zich toen om naar een groote, ebbenhouten tafel, dicht bij een der ramen, waar Brand dien morgen juist bezig was geweest met het bijhouden van zijn groot register.

Het was een zwaar, plat boek, dat er keurig uitzag, en waarbij een afzonderlijke klapper behoorde, die elke week opnieuw werd aangevuld.

In dat boek placht Brand alles te bewaren wat om de een of andere reden de aandacht waard was van zijn grooten vriend.

Raffles liet zich in een gemakkelijke stoel vallen, staarde een oogenblik in den grooten tuin, zwaar riekend naar rozen, seringen en

andere bloemen en greep toen het register.

Hij kon daar ongeveer vijf minuten zitten toen Brand op zijn beurt binnentrad.

Hij keek een kort oogenblik naar het gelaat van Raffles met de knop van de deur in zijn hand, en vroeg toen, de deur sluitend:

— Wat is er gebeurd?

— Wat meen je? vroeg Raffles, opziende van zijn lectuur.

— Ik vraag je, aan welke oorzaak het is toe te schrijven, dat je stemming is omgeslagen als een blad aan een boom, Edward. Men verkeert niet vele jaren achtereen met een mam als jij bent, zonder op zijn gelaat te leeren lezen! Je bent eenvoudig onkenbaar, vergeleken met een kwartier geleden. Je hebt een ander gezicht, je bent een ander mensch. Je oogen schitteren, zoeven iachte je zelfs, toen ik binnenkwam. Daarom vroeg ik — wat is er gebeurd? Zag je het groote wonder in den tuin? Is je een fee verschenen, een toovergodin?

— Misschien — in den geest! De zaak is dat ik hier in je plakboek iets belangwekkends heb gelezen, Brand.

Er vertoonde zich een trek van lichte onrust op het gelaat van Brand, toen hij op de tafel toetrad over den schouder van Raffles heen een blik in het boek wierp en riep:

— Wat trok zoo je aandacht? Ik kan mij niet herinneren dat ik in de laatste week iets in het boek heb geplakt, dat werkelijk je aandacht verdiende!

— Dan ben je bijzonder veeleischend, Brand. Of je eischt voor mij te veel! Ik las hier iets van Keizerin Tzoe-Hsi.

— Wat is er met haar? vroeg Brand, terwijl hij tegenover Raffles ging zitten innerlijk verheugd over de plotselinge verandering die er met zijn vriend had plaats gegrepen. Zelfs zijn stem klonk anders!

— Wel, zij is dood! Ik hoop toch dat je dat weet? Het betreft hier de Keizerin-weduwe van China, die eenige jaren geleden met ongehoorde praal is begraven.

— Als zij dood is, Edward, waarom stel je dan belang in haar?

Raffles liet het zware boek wat zakken, om Brand te kunnen aanzien met een blik die tinte de van spot en misschien ook een weinig leedvermaak, en gaf ten antwoord:

— Juust omdat zij dood is, Brand, heeft die waardige vrouw mijn grootste belangstelling. Stel je eens voor, dat zij niet alleen werd begraven maar in gezelschap van een aantal kostbaarheden, waarvan de eenvoudige sterveling, en vooral de Westerling, gewoon

duizelt! Voor ettelijke millioenen aan de prachtigste parelen werden met haar in de zwaar vergulde, bronzen doodkist gelegd.

— We, dat is zeker belangwekkend! hernam Brand, maar zoiets gebeurt vaker! Het is maar jammer, dat er ethische, en ook nog andere beletselen zijn om al die schatten uit de kist te halen!

— Daaraan denk ik dan ook niet, Brand! Trouwens — ik zou te laat komen, want volgens het dagbladbericht, dat ik hier lees, hebben die ethische bezwaren niet voor anderen gegolden. Omstreeks eenige maanden geleden hebben roovers het graf van Keizerin Tzoe-Hsi opengebroken, geplunderd, het lichaam van „de oude Boeddha” zooals zij werd bijgenaamd op de oude aarde achtergelaten en de juweelen, de parelen, diamanten, smaragden en al het andere meegenomen.

— Maar dat is waar! riep Brand uit. Nu herinner ik mij de zaak. En de waarde van het gestolene, zelfs een nauwkeurige beschrijving ervan heeft men kunnen lezen in het Dagboek van den vertrouwden Eunuch van de voormalige keizerin, Li Lien-ying geheeten. Deze man beschreef dit in de kleinste bijzonderheden, niet alleen de begrafenis, maar ook alle voorwerpen van waarde, die de oude vrouw werden meegegeven, op haar reis naar de „Velden der Zaligen”. Men heeft de roovers niet ontdekt, en de kostbaarheden zijn nog steeds onvindbaar.

— Dat is geen wonder, Brand, want nu die vertrouwde Eunuch ze zoo nauwkeurig heeft beschreven, zal het den ellendelingen, die het graf schonden en den schat stalen moeilijk vallen, hen te gelde te maken!

— Dat ben ik met je eens. Maar of het al of niet zoo is — ik moet je zeggen dat ik het verband tusschen dien geroofden schat en dien zonderlingen glimlach om je lippen niet volkomen begrijp. Is werkelijk je veranderde stemming te danken aan de lezing van dat berichtje?

— Natuurlijk, Brand — en aan de vooruitzichten!

— Welke vooruitzichten, vroeg Brand onnoozel, maar inwendig bevend.

— Kun je dat nog vragen? Vindt je het dan niet zeer spannend en opwindend naar China te trekken en de roovers op te sporen?

— Misschien — maar ik geloof niet dat ik voornemens ben naar China te gaan, antwoordde Brand, met een vertoon van vastberadenheid, dat Raffles deed glimlachen. Deze klapte het boek dicht, stond op, kwam

naast Brand staan, legde zijn hand op den schouder van den jongen man en zei rustig :
— Ik weet nu heel goed wat mij scheelde, Brand. Gemis aan actie — dat was alles ! Zorg

dat vanavond de koffers gepakt zijn — morgenochtend vroeg stijgen wij op en gaan het avontuur, de onzekerheid — of misschien wel den dood tegemoet !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

ONDERWEG.

Het landhuis van Raffles had nog andere goede hoedanigheden dan dat het alleen een voortreffelijk renpaard verborg, en een groot oefenterrein bevat bijna 200 meter lang en 80 meter breed, zoodat daarom heen een oefenbaan van aanzienlijke lengte kon worden.

Maar dat prachtige, gelijke grasveld was ook nog voor andere dingen geschikt. Het was bijvoorbeeld een uitstekend vliegveld, groot genoeg voor toestellen die niet al te omvangrijk waren, en dat kon zeker niet gezegd worden van de jongste vinding van den grooten avonturier, want het kon op zijn hoogst vijf personen bevatten, of, als Henderson van de partij was vier.

En ditmaal zou de reus stellig meegaan, want Raffles zou het niet gaarne gesteld hebben buiten zijn kracht, zijn stoutmoedigheid, en zijn onwankelbare trouw. Het was immers maar al te duidelijk dat hij zich in een zeer gevaarlijke onderneming ging storten, en dat niet alleen omdat hij den strijd wilde aanbinden met Chineesche bandieten, waarschijnlijk de gevaarlijkste en de wreedste die bestaan, maar omdat op dat tijdstip geheel China geleek op een overkokende vulkaan, in welks nabijheid men zich niet dan met een huivering waagde.

Overal bestreden de generaals elkander, die zeer vaak bandieten in ruste waren of op het punt stonden het te worden en Japan naderde Shanghai met een dreiging op de lippen en het geweer in de vuist.

Er was dus reden in overvloed, de onderneming niet op touw te zetten, zonder zich te vergewissen dat al het mogelijke gedaan was

om de expeditie zoo sterk mogelijk te maken. Meer dan drie leden kon zij nu eenmaal niet tellen, maar Henderson was dan ook volstrekt niet te missen.

Het vliegtuig waarvan Raffles gebruik dacht te maken was een eendekker, gebouwd volgens het Fokker-beginsel dus met een enkelen, vrijdragenden vleugel.

In het midden onder dien vleugel bevond zich het eigenlijke lichaam, met een kleine cockpit vooraan, plaatsbiedend aan twee personen, mits zij genoeg namen met een smalle zitplaats, en met een lage, smalle deur, die Henderson altijd veel hoofdbrekens kostte, in verbinding staande met wat men de kajuit kon noemen. Aan engte ontbrak het niet, want de romp van de „duivel der lucht” was ruim 7 meter lang, maar de hoogte was gering en zelfs Brand kon zich niet anders dan bukkend voortbewegen daarbinnen.

Men kon er echter voortreffelijk zitten en liggen, en dat was in de gegeven omstandigheden al heel wat.

In den loop van denzelfden avond nog had Raffles alles per auto naar het landhuis laten brengen, wat daarginds van nut zou kunnen zijn, met een opgewektheid en menigen kwinkslag die bij den sombergestemden Brand den indruk moesten wekken als gold het een picnic of een verjaarpertijtje. Zoo waren daar reeds voor middernacht in de woonkamer van het ruime, goedingerichte landhuis de noodige voortreffelijke geweren, de revolvers, de verrekijkers, de kistjes munitie, de reisdekens, de levensmiddelen en al het andere verzameld.

De valschermen werden niet vergeten, even-

min als de viermans-tent, gemaakt van een dunne, lichte, maar zeer sterke stof, ondoordringbaar voor water, eenige voortreffelijke kaarten, een compas en andere instrumenten.

Dit alles was zoo licht mogelijk vervaardigd en zoo klein mogelijk verpakt, teneinde voor de reizigers zooveel mogelijk ruimte over te laten en de machine met haar vleugel van achttien meter lengte, niet al te zeer te belasten.

Toen dit alles geregeld was, omstreeks twaalf uur in den nacht, konden de vrienden zich ter ruste begeven in het landhuis zelve, en dat deden zij dan ook, en het moet ter eere van alle drie gezegd worden dat zij binnen tien minuten vast in slaap waren, al moet er, wat Brand betreft, worden bijgevoegd dat zijn humeur geenszins rooskleurig was en hij het oogmerk verwenschte, waarop hij dat ellendige plakboek had achtergelaten op de tafel in de bibliotheek.

Vijf uren later ontwaakten zij reeds weder, en haastig werd alles voor het vertrek in orde gemaakt, de machine, stevig vastgemaakt in geval er een storm mocht opsteken, werd ontdaan van het dekkleed, en naar het begin van het oefenterrein getrokken en met den kop in den wind gesteld.

Het terrein was door een dichte haag omgeven, en verder door een krans van struiken en laag geboomte, en de arbeiders rondom, voor zoover zij reeds werkten, zouden het toestel pas zien, als het hoog boven den grond was.

En voorts deed het er weinig toe of het gezien werd, want in den omtrek wist men zeer goed dat Lord William Aberdeen, de bewoner van het huis, er een vliegmaschine op na hield. Alleen wist geen sterveling dat het een zeer bijzonder vliegtuig was, voortbewogen niet met benzine, maar met behulp van een sterk samengeperst gas, waarvan de samenstelling alleen aan Raffles en Brand bekend was, en dat toch vrij gemakkelijk was te vervaardigen in bijna ieder land ter wereld waar men lichtgas, acetyleen en zuurstof vervaardigde, en dat een snelheid kon ontwikkelen van ruim 600 kilometer per uur, en dat gedurende dagen achtereen, als het moest.

Aan het uiterlijk was de fenomenale snelheid echter volstrekt niet te bespeuren. Het zag er uit als een vlugge toermachine, met zijn enkele vleugel en zijn enkele schroef, en niemand zou hebben vermoed dat de eigenaar met dit toestel met zeer veel succes had kunnen mededingen om het bezit van de beroemde Schneider-Cup.

Daar alle bagage reeds den avond tevoren was ingeladen, zoo konden de drie stoutmoedige reizigers, zonder verwijl vertrekken.

Raffles had zijn rentmeester die op eenigen afstand woonde van zijn vertrek in kennis gesteld, zonder hem echter het doel van zijn reis te noemen. De passen waren uitstekend in orde — dat wil zeggen van Raffles' standpunt bezien, want een schriftkundige zou er misschien bezwaren tegen hebben gehad, evenals een douaneambtenaar, indien hij er de herkomst van had geweten, en men kon dus opstijgen.

De wind was vrij krachtig tegen, maar dat was geen bezwaar voor de „Duivel der Lucht”.

Raffles was het laatste in de machine geklauterd en had het kleine lage deurtje achter zich dicht getrokken.

Hij legde zijn rechterhand op de stuurknuppel tastte met de linker naar de starter en toen zeide hij zich langzaam omwendend :

— Een kleine toespraak mijne heeren, bij wijze van uitgeleide. Wij vertrekken hier levend — het is echter volstrekt niet gezegd dat wij ook levend terugkeeren! De gevaren die wij tegemoet gaan zijn lang niet denkbeeldig, zij zijn groot en ernstig! Mag ik aannemen dat de geachte aanwezigen deze kans aanvaarden?

— Hoera! schreeuwde Henderson, die niets anders wist en Brand gromde nijdig tusschen zijn half opeengekleemde tanden :

— Vooruit maar!

De starter gonsde, de schroef begon te draaien, de eerste cylinder met het samengeperste gas was ingeschakeld, en bijna onmiddellijk schoot de vliegmaschine vooruit, was twintig meter verder al van den grond, en steeg bijna rechtstandig in de blauwe ochtendlucht omhoog, als een leeuwerik die opstijgt van haar nest, en jubelend in de lucht omhoogklimt.

Raffles had van tevoren natuurlijk zijn berekening gemaakt. Als alles goed ging, dan wilde hij in Peking landen, en hoopte daar reeds binnen een half etmaal te zijn.... En waarom zou dat niet kunnen, waar hij den afstand van Londen naar New-York iets meer dan 3000 mijlen in negen uren had afgelegd, terwijl hij er nu maar 5000 voor den boeg had?

Volgens zijn berekening moesten de klokken te Peking het tiende ochtenduur aanwijzen, als hij zou neerstrijken op 't voortreffelijke vliegveld, hetwelk deze Chineesche hoofdstad bezat en dat door Engelschen was aangelegd, want de Chinees heeft zeer goede eigenschappen, maar voortvarend is hij niet, en als men hem

had laten begaan, dan zou het verkeer in heel het onmetelijke Rijk van het Midden nog altijd per ossenkar plaatsvinden.

En aanvankelijk liep ook alles voortreffelijk. In een flits als het ware schoten Rotterdam, Berlijn, Lemberg en Odessa onder de hoogvliegende machine voorbij. Binnen een paar uren hadden de drie reizigers het Russische Sovjetgebied bereikt, en daarop staken zij de Wolga over, die hier op zijn breedst is, volgden voor weinige minuten den noordelijken oever van de Caspische Zee en bereikten het Aralmeer.

Zij hadden toen ongeveer de helft van den geheelen afstand afgelegd en hunne horloges wezen een uur in den middag aan, ofschoon het op de klokkentorens van de dorpen daarbeneden hen, aanzienlijk veel vroeger was.

Daar hunne Westersche magen echter volstrekt geen rekening hielden met de omstandigheid dat zij met een snelheid van 600 kilometer per uur de zon tegemoet vlogen, zoo begon, Henderson tegen dat uur, als een groote, dikke tor over den bodem van het vliegtuig heen te krupen, want dat was de eenige wijze waarop hij zijn werkzaamheden als kok kon verrichten.

Zijn gebukte, geknielde, zittende of hurkende houding, belette hem gelukkig volstrekt niet, eenige zeer goede spiegeleieren langs electrischen weg in het leven te roepen.

Een der busjes levensmiddelen leverde voortreffelijke lunchtong, er was zelfs koffie, er was voor ieder een klein glas cognac en men kon het in waarheid een uitstekend maal noemen, waarbij zelfs het brood niet ontbrak.

Was de eerste helft van de reis dus zonder de minste hapering verstreken — met de tweede zou het geheel anders gaan, want zij hadden de bronnen van de Syr nog niet bereikt, en dus ook nog niet de grens van de reusachtige Chineesche Republiek, of aan den Noordelijken kim vertoonde zich verschijnselen, die bereisde mannen zooals zij waren, met schrik moesten vervullen.

Er begon zich daarginds een typhoon te vormen en Raffles wist maar al te goed met welk een verschrikkelijke snelheid die stormen zich kunnen ontwikkelen en zich voortbewegen.

De hemel kleurde zich met een eigenaardige eerst citroengele, daarna okergele kleur, die snel nog donkerder werd, en zich begon te tinten met een angstwekkend groen, dat zeer weinig goeds voorspelde.

Raffles aarzelde niet langer maar wijzigde onmiddellijk zijn koers, zoodra hij die ver-

schijnselen waarnam. Hij hoopte voor den typhoon te kunnen uitvluchten, snel genoeg, om naderhand die koers weer te kunnen wijzigen en weder noordelijk te kunnen vliegen.

Zijn berekening faa'de evenwel.

Met een ongehoorde snelheid en kracht ontwikkelde zich de storm, en het leek wel of de geheele kim, nu niet meer alleen in het Noorden, maar ook vlak voor de machine was verstopt met monsterachtige, koperkleurige wolken.

Pas later zou Raffles vernemen, dat dit de noodlottige typhoon was, die de overstroomingen veroorzaakte in Midden-China, waarbij meer dan 4000 menschen het leven lieten en die zeventien dorpen en gehuchten als het ware van den aardbodem wegvaagde.

Raffles dreef de snelheid van de machine nog op, en zij schoot nu met een gierenden toon met ongehoorde vaart door de ucht — en toch was de typhoon naar het schein nog sneller, of zij had zulk een uitgebreidheid dat zij de „Duivel der Lucht" dreigde in te sluiten.

Raffles was dus wel verplicht steeds zuidelijker aan te houden, wilde hij niet midden in dien verschrikkelijken draaikolk van stormen komen.

Een half uur later streden mensch en storm tegen elkander en de vliegmachine werd niet alleen door haar eigen schroef, maar meer nog door den orkaan voortgedreven als een dor blad door den herfstwind.

Een paar uren duurde die worsteling, en Henderson had Raffles, die volkomen uitgeput raakte aan den stuurknuppel moeten aflossen.

Vruchteloos hadden de beide mannen beproefd, boven den storm uit te komen. De geheele hemel leek in opstand te zijn. Een paar malen dreigde de typhoon de „Duivel der Lucht" tegen den bodem plat te drukken en eens kon Henderson pas op het alleruiterste oogenblik voorkomen, dat het vliegtuig werd verbrijzeld tegen den granieten wand van een bergketen, die toch zeker drieduizend meter hoog was.

En toen, even snel als hij was opgekomen, legde zich die verschrikkelijke storm.

Het geëek wel een wonder, hoe eensklaps nadat urenlang de dikste duisternis de vlieg-machine had omgeven, potseling een stuk blauwe lucht weer tevoorschijn kwam dat schielijk grooter werd en hoe de zon neerplaste op een landschap dat geen der drie mannen herkende.

Zelfs niet bij benadering hadden zij kunnen

zeggen, naar welk punt van China die urenlange orkaan hen tegen hun zin had voortgejaagd, terwijl er aan een landing natuurlijk niet te denken was geweest in die inktzwarte duisternis, en met zulk een stormsnelheid.

Raffles wilde zijn compas raadplegen, maar de sterke elektrische ontlading in de atmosfeer hadden het toestel onbruikbaar gemaakt.

Hij liet de machine een weinig dalen, tot op nog geen duizend meter van den bodem, toen Brand plotseling een kreet slaakte en naar omlaag wees.

Daar kronkelde zich een breede blijkbaar zeer lange rivier die eindeloos leek en wier water een eigenaardige donkergele kleur had.

— De Jan-Tse-Kian! brulde hij opgewonden.

Raffles tuurde strak naar omlaag en knikte.

Inderdaad het was de beroemde stroom, de befaamde „Gele Rivier“! Een vergissing was onmogelijk, want daarginds geen vijf kilometers voor hen uit, zagen de reizigers een stad die zij kenden — het was Hangkau, de groote stad op den linkeroever van den machtigen stroom!

Dat wil dus zeggen dat de orkaan hen had doen afdrijven over een afstand, die per trein zeker langer dan een half etmaal in beslag zou hebben genomen.

Een korte ruk aan den stuurknuppel bracht het toestel onmiddellijk weer tot op een hoogte van 4000 meter.

Hangkau was een groote Chineesche stad, het was er onrustig, er lag een vrij groote legermacht, en men moest dus bedacht zijn op vliegmachines in de lucht.

De reizigers zagen er dan ook twee of drie, een daarvan leek zelfs aanstalten te maken een achtervolging te beginnen, maar Raffles kon om deze pogingen lachen, want het militaire toestel, hoe licht ook gebouwd, kon onmogelijk een strijd in snelheid aanvaarden tegen den luchtduivel!

— Rook maken? vroeg Brand lakoniek, en hij strekte reeds de hand uit naar een kleinen koperen hefboom, waardoor het mogelijk zou zijn, een paar zoogenaamde rookcapsules elektrisch te ontsteken, die, het toestel verlatend door een smalle buis binnen enkele seconden een rookwolk zouden vormen, waarbinnen de machine onzichtbaar zou worden.

— Neen Brand, wees liever wat zuinig op rookcapsules! riep Raffles terug en zijn gelaat stond ernstig. Wie weet zullen zij ons spoedig genoeg te pas komen. Merk je niets aan het toestel?

Brand zat onbewegelijk en luisterde.

De motor scheen volmaakt regelmatig te draaien. De schroef was onzichtbaar — een bewijs dat zij onberispelijk werkte. Maar door het lichaam van het toestel leek nu en dan een vreemde siddering te varen, als van een paard dat zenuwachtig is door een heftige schrik.

Dan leek het alsof de bodem trilde en alsof die trilling zich mededeelde aan de opstaande wanden.

Brand bukte zich haastig en lichtte het smalle, langwerpige luik op in den vloer van de cabine, die de ruimte afsloot waarin de gascylinders naast elkander lagen.

Hun regelmaat was volstrekt niet verstoord en zij lagen allen op hunne vaste plaatsen, vastgehouden door stalen ringen, met behulp van klembeugels, gemakkelijk te openen en te sluiten.

Hij deed het luik weer dicht, richtte zich op en draaide aan het kleine wiel, waarmede men een zeer klein luik ook tijdens de vaart kon opzetten, dat zich in het dak achter de stuurplaats bevond; zeer sterke stalen stangen waren noodig om dit kleine luikje tegen den heftigen luchtdruk in geopend te houden.

Brand richtte zich zoover naar buiten tot zijn oogen over den rand konden zien, en bijna onmiddellijk slaakte hij een kreet van schrik.

Er was iets niet in orde met het staartstuk van het toestel. Daar achter klapperde er iets nu en dan, en nu zag hij het ook plotseling.

Het stuurvlak, het roer als het ware van het luchtschip, was door den kracht van den storm halverwege uit zijn hengsels getild. De onderste verbinding was zelfs geheel los gerukt, en het mocht een wonder worden genoemd, dat het zijroer door de snelheid van de vaart niet geheel van de vliegmaschine was afgescheiden.

Aan een herstelling viel bij dit toestel niet te denken, want evengoed zou men dadelijk zelfmoord kunnen plegen door omlaag te springen. Een houvast was nergens te bespeuren, het bovendek van de machine was glad en bol, en de stoutmoedige die het zou wagen, zich naar den kant van het roer te begeven, zou, voor hij halverwege was, door die verschrikkelijke snelheid letterlijk van de machine worden weggestreken.

Hij trok haastig zijn hoofd terug, sloot het luikje weer, dat de vaart steeds een weinig remde, en schreeuwde met een bleek gelaat Raffles in het oor:

— Het zijroer is half vernield! De draden zijn intact, maar het roer zelf heeft de helft

van den roerkoning verloren. Het onderste hengel is afgescheurd en het bovenste zal zich ook wel spoedig begeven.

— Dat is leelijk genoeg, want daar beneden ons is Shanghai en zij schieten op ons! antwoordde Raffles lakoniek.

Met een ruk wendde Brand het gelaat op zij en keek naar beneden.

Een wonderlijk aangrijpend schouwspel breidde zich voor zijn verbaasde en ontstelde blikken uit.

De machine bevond zich omstreeks 2000 meter boven de reusachtige stad en een zeer groot deel kon hij overzien.

Hij zag ook de baai, en in die baai, noordwaarts, bevonden zich een aantal kleine, donkergrijsgeschilderde voorwerpen, en uit hunne flanken spoten venijnige, vuurroode slangen, die dadelijk leken weg te kruipen in een zwarte, geel doorschoten rookwolk.

Geluiden hoorde men volstrekt niet, om de afstand, en om het luide geraas van den motor en dat maakte den indruk van wat daar beneden geschiedde nog anstwekkender, bijna spookachtig.

Brand had snel zijn kijker aan het oog gebracht.

Een van de kleine, grijze dingen, bewoog zich langzaam over het gele water van de baai en een menigte heel kleine stipjes, mieren gelijk, bewoog zich verbazend snel in de richting van een dunne bruine streep, langs het water in het Noorden van de stad en Brand begreep dat het Chineesche soldaten moesten zijn, die in allerijl dekking gingen zoeken achter die streep, de rij van fortten aan den oever van Jang Tse Kiang.

Nu en dan leek er een klein gat in die mierenhoop te komen, telkens nadat een vuurstraal uit de flank van een der grijze torpedojagers der Japanners te voorschijn was gekomen. Dan leek de rest nog harder te loopen en dan was de geheele hoop plotseling verdwenen. De Chineezzen hadden de fortten bezet, en zouden zich daar nu zeker gaan verschansen.

En toen pas kwam hij tot het besef van de werkelijkheid, en zag hij nog iets meer dan het grandiose van het schouwspel daar beneden, want vlak naast hem versplinterde een houten lijst waarmee de bespanning van hun leerdoek op de aluminium romp van het toestel werd bevestigd en met een eigenaardig zuigend geluid drong een geweerkogel dwars door het toestel heen.

Daar beneden was men zeker met een mitrailleur gaan schieten maar spoedig hadden die

kogels geen uitwerking meer, want Raffles deed het toestel stijgen, zich gelukkig prijzend dat het hoogteroer nog goed werkte.

Een halve minuut later barstte er met donderend geweld op geen honderd voet onder de vliegmachine een heel ander, en nog heel wat indrukwekkender projectiel — een granaat uit een stuk van 25 centimeter!

De luchtdruk was zelfs op dien afstand zoo hevig, dat de Duivel der Lucht gevaarlijk begon te schommelen.

Raffles trachtte het roer te wenden, maar het gehoorzaamde niet langer — Brand had maar al te goed gezien.

Hij was verplicht recht door te vliegen.

Een oogenblik later lag Shanghai reeds achter het toestel. Toen liet hij de machine aanzienlijk dalen.

Onder de Duivel der Lucht schoot bliksemsnel die wonderlijke Archipel van honderden kleine eilandjes voorbij, die de groote baai afsluiten, aan het einde waarvan Hang Chau was gelegen. En hij moest nu tot iederen prijs een ladingsplaats trachten te vinden, want als de machine boven de onmetelijke Chineesche Zee geraakte, dan waren zij verloren.

De zesde en laatste cylinder was reeds een paar uren geleden aan den motor gekoppeld. Binnen een uur moesten zij neerstrijken, of de zee zou hun graf worden, nu het richtingroer onklaar was geworden.

Toen doemde op het uiterste oogenblik het eiland Ting Hai voor hen op, dat de baai als het ware afsluit.

Raffles liet de machine zooveel mogelijk dalen, sloot de kraan van den gastoevoer af, waardoor de snelheid aanzienlijk afnam, en zocht naar een landingsplaats.

Er waren een aantal weiden, akkers, rijstvelden en tenslotte besloot Raffles een van die laatsten bij gebrek aan beter uit te kiezen.

Het rijstveld stond voor een deel onder water, als een sawah op Java, maar er was niets aan te doen — juist voor den neus van het toestel strekte zich zulk een veld uit, en hij kon niet meer van richting veranderen.

De zwaar gewonde Duivel der lucht daalde nog meer, ontweek juist een hoogen boom eenzaam als een wachter op een heuveltop, gleed als het ware langs die heuvelhelling omlaag en kwam tenslotte met een doffe, zwaren klap op den bodem neer, zoodat het water hoog opspatte.

Er scheen iets te kraken in het lichaam van staal en aluminium en toen kwam alles tot rust.

De schok deed de drie mannen door en over elkaar heen rollen en zij liepen wat schaafwonden op, maar daarmee was ook alles gedaan.

Henderson was de eerste die uiting gaf aan zijn gevoelens.

— Wij zijn als menschen opgestegen Mylord, en wij schijnen als duikereenden weer neer te komen!

— En wij zijn er niet het ergste aan toe, James — ik vrees dat onze arme vliegtuig ernstig gewond is. Waarom stroop je je mou-

wen op? Ben je van plan te gaan zwemmen?

— Als het noodig is, zeker Mylord — maar dan zou ik liever mijn jasje heelemaal uittrekken. Ik stroop mijn mouwen op, omdat daarginds een dozijn gele duivels komt aanzetten en en bedriegen mijn oogen mij niet, dan hebben zij allemaal een stok in de hand!

Raffles keek door het versplinterde zijraampje naar buiten en zei rustig:

— Sla je mouw maar weer neer, Henderson. Inderdaad zijn het Chineezen — maar de stokken die zij dragen zijn geweren.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

GELEN EN BLANKEN.

Brand plaste onmiddellijk door het water dat wel een voet boven het rijstveld stond naar het wrak van de machine — een andere naam kon men er niet aan geven — klauterde door het verwrongen deurtje naar binnen, en greep in der naast een paar geweren.

De mannen die daar naderden was tot twintig en misschien nog wel meer aangegroeid, zij liepen zoo snel als hazen en hunne bedoeling schenen verre van vredelievend te zijn.

Maar toen Brand met zijn geweren en zijn zakje patronen weer tevoorschijn kwam zeide Raffles rustig :

— Laat die geweren maar waar ze zijn, Brand want wij hebben niet met Chineesche bandieten of zelfs maar met toornige boeren te doen, maar met Japansche militairen.

— Maakt dat eenig onderscheid? vroeg Brand die een blik wierp in de richting van de snel naderende figuurtjes in hun khaki-uniformen.

— Dat zou ik meenen! Van Japanners zullen wij toch wel niets te vreezen hebben hoop ik. Het is waar dat Japan Engeland in den laatsten tijd minder vriendelijk gezind is, maar zij zullen ons toch wel geen haar op het hoofd durven krenken, zoodra zij bemerken dat wij geen Chineezen zijn, maar verongelukte Britten. Overigens is het mij niet duidelijk wat die Japanners hier op dit Chineesche eiland uitvoeren. Veel goeds kan het niet zijn, afgaande op de laatste berichten uit Shanghai!

— Er schijnt daar zelfs hard te worden gevochten, Mylord, zeide Henderson hoofdschuddend, terwijl hij met gefronste wenkbrauwen de nadering gadesloeg van de voortsnellende soldaten, die nu den rand van het rijstveld hadden bereikt, en zonder te aarzelen door het water voortbaggerden.

Inderdaad was nu duidelijk hoewel zwak en op een afstand, het doffe gerommel hoorbaar van het zware geschut aan boord van de Japansche oorlogsschepen.

Bijkbaar was er daarginds in de groote stad met naar Europeesche nederzetting heftig gevochten tusschen vertegenwoordigers van de beide gele rassen.

Brand scheen nog altijd veel lust te hebben,

zijn vuurwapen te gebruiken, maar Raffles zeide kortaf :

— Leg dat geweer weg, Brand. Het kan ons slechts in ongelegenheid brengen als die Japanners ons hier gewapend aantreffen, gereed om hen met kogels te ontvangen. Het is immers best mogelijk dat zij gekomen zijn om ons hulp te bieden?

— Daar zien zij anders niet naar uit! mompelde Brand slecht gehumeurd. Als ik ooit wezens gezien heb, die zoo bedriegelijk veel geteekend op kwade apen, dan zijn het wel deze kinderen van den Micado.

Intusschen was de kleine troep Japanners zoo dichtbij genaderd, dat de man die alle andere vooruit was, en die de onderscheidings-teekenen van Luitenant droeg en uitstekend Engelsch kon, schreeuwde :

— Geef U over, en werp dat geweer weg, vreemdeling!

— Ik heb je al gezegd, dat je dat ding moest wegdoen, Brand zeide Raffles streng. Werp weg dat wapen!

— Maar ik vind dat die Mijnheer een wel zeer hoogen toon aanslaat! zeide Brand wrokkend terwijl hij het geweer met een boos gebaar weder in de vliegmaschine wierp door het openstaande deurtje.

Het viel niet te miskennen dat de kleine officier den indruk maakte van een vechtlustigen kemphaan en die er bovendien buitengewoon trots en zelfs aanmatigend uitzag. Hij had kleine, gitten oogjes, die de drie mannen beurtelings scherp opnamen.

Het drietal was nu volmaakt omringd door een paar secties Japansche soldaten, die hun geweren op een veelbeteekenende wijze vasthielden, dat wil zeggen met de blauwachtig glanzende, zeer breede bajonetten, in de richting van de drie mannen gekeerd.

Er viel een stilte, en toen klonk weer op scherpe stem van den officier die beval :

— Uw papieren?

— Neem mij niet kwalijk, Luitenant — maar heeft U kwaliteiten om ons die papieren te vragen? vroeg Raffles, ditmaal zelf uit de hoogte sprekend.

— Die kwaliteit heb ik Mijnheer en als men ze mij niet gegeven had — dan zou ik ze genomen hebben! antwoordde de Japanner, wiens rechterhand onophoudelijk rondwaarde in de onmiddellijke nabijheid van zijn donkerbruine revo vertasch. Gij schijnt niet te weten — of gij houdt U zoo, dat het eiland Jang-Hai sedert enkele dagen streng verboden gebied is voor vreemdelingen?

— Dat was mij inderdaad onbekend, Mijnheer! gaf Raffles ten antwoord.

De kleine wantrouwende oogen van den Japanner gingen van Raffles naar den verongelukte vliegmaschine, die schuin was neergezakt en waarvan het achterste gedeelte hoe langer hoe verder wegzonk in den drassigen bodem, terwijl de vloer hier en daar reeds onder water stond, en poogde, maar vruchteloos, het onderscheidingsteeken op den zijwand te lezen.

Het was reeds bedekt met het vuilgele water en voorloopig onleesbaar.

— Is die machine Uw eigendom? vroeg hij tens otte.

— Ja — of liever dat was zij, want ik vrees dat er niet veel van te redden zal zijn.

— Wat was de reden van uw landing op dit eiland?

— Overmacht Luitenant! Ik had geen keuze — het toestel was defect.

— Waar zijt gij opgestegen?

— In — in Peking!

— Wat was de bestemming van uw tocht?

— Wel — Peking! Het was maar een rondvlucht! Onderweg werd ik door een panne overvallen. Ik landde op het eerste het beste terrein — en het bleek helaas een rijstveld te zijn.

Het was duidelijk dat het wantrouwen van den officier in het minst niet was verdreven. Hij herhaalde kortaf:

— Uw papieren!

En uw bleek er iets te zijn geschied dat in zijn gevolgen uiterst onaangenaam, zoo niet hoogst gevaarlijk dreigde te worden.

De zoo kunstig nagemaakte passen van de drie mannen met nog andere papieren en vrij veel dollarbiljettén, in China nog altijd de meest gangbare munt, hadden zich in een klein, houten kistje bevonden, dat door den schok niet alleen was versplinterd maar ver onderwater was gekomen.

Brand vond het na vrij lang zoeken, maar de inhoud was verspreid onder de machine en wat hij vond was totaal bedorven, in flarden gescheurd, doorweekt — onleesbaar!

Hij kwam met een van die jammerlijke vodjes aandragen, met een gezicht alsof hij een grapje wilde maken, maar de officier was volstrekt niet gestemd tot het aanhooren van kwinkslagen. Zijn blik was ijskoud en zelfs vijandig en hij zeide:

— Geen papieren dus.

— Dat is niet onze schuld, Mijnheer, hernam Raffles, terwijl Brand die ongeduldig begon te worden en Henderson vol aandacht zijn ijzerharde vuisten bekeek. Gij kunt niet verlangen dat papier bestand zal zijn tegen een ruwe behandeling als die wij het deden ondergaan. Ik zeg U nogmaals dat overmacht ons hier deed landen. Een storm greep mijn machine aan, en vernielde het stuurvlak. Indien ge mij niet gelooft, kunt ge het laten onderzoeken. Wat het verbod betreft om dit eiland te betreden — wij wisten er niets van.

— Gij weet dus ook niet dat gij U bevindt op nauwelijks tien minuten gaans van onze versterkingen en ons kamp?

— Neen, Mijnheer, dat wist ik niet!

De officier keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, zeide toen snel een paar woorden in het Japansch tot den officier die naast hem stond en zeide vervolgens in het Engelsch:

— Gij zult ons volgen, ik zal de zaak laten onderzoeken. Spionage dulden wij niet, en als het blijkt dat gij op dit eiland zijt gekomen om onze geheimen te doorgronden — — —

De officier voltooide zijn bedreiging niet, maar Raffles begreep er den vollen omvang van en daarmede tevens de grootte van het gevaar, waarin hij en zijn metgezellen zich bevonden.

Het was duidelijk dat de Japanners vaste voet hadden gekregen op dit eiland, en de bevolking, gering in aantal, had verdreven van een of andere plek waar zich iets bijzonders afspeelde, wat zij tot iederen prijs geheim wilden houden. Anders was het strenge verbod om aan wal te gaan, of zelfs maar om het eiland te naderen, onverklaarbaar.

De bevoeking van Jang-Hai, dat nauwelijks tien kilometers in het vierkant mat, bestaat hoofdzakelijk uit vreedzame visschers, die stellig den goed gewapende Japanners niet den minsten tegenstand hadden kunnen bieden. De strategische waarde van het eiland was echter aanzienlijk, wanneer de Japanners er in konden stagen, er zich te nestelen. Voor het oogenblik hadden zij er vasten voet gekregen en zij deden er iets wat zij geheim wilden houden. Wie dat geheim poogde te doorgronden was zijn leven niet zeker. Dat gold voor het Westen

en dat gold in tiendubbele mate voor een trotsch, oorlogszuchtig, omhoogstrevend volk als de Japanners. Die kenden geen mededoogen, als het betrof de verdediging van hun belangen.

Vlak naast hem klonk de stem van Henderson waarin met moeite onderdrukte toorn te beluisteren viel.

— Moeten wij ons dat laten welgevallen, Mylord? Moeten drie Engelschen zich als de gevangenen beschouwen van een troep van die gele — — —

— Wees voorzichtig met je uitdrukkingen, James, viel Raffles hem snel in de rede. Die menschen zijn uiterst gevoelig op dat punt. Wat je vraag betreft — er valt aan tegenweer niet te denken, en ik beveel je dan ook nadrukkelijk je in je lot te schikken, althans tot een gunstiger gelegenheid.

— Maar ze kunnen ons wel naar Tokio willen brengen!

— Dat is niet erg waarschijnlijk!

— Ze kunnen ons wekenlang hier houden, wie weet wel maanden, als ze denken dat wij hier een geheim kunnen verrassen!

— Dat klinkt al waarschijnlijker, James, en het is onaangenaam genoeg. Ik hoop dat het niets ernstigers zal zijn. Dat hangt geheel en al af van het belang der militaire voorbereidselen op dit kleine visscherseiland! Maar hoe het ook moge zijn — ik verzoek je, neen, ik gelast je, James, thans geen tegenstand te bieden, want dat zou alles kunnen bederven!

— En onze arme vliegmaschine Mylord?

— Ik vrees, dat die toch is verloren!

— En het geld, dat zich toch nog ergens moet bevinden, onder het karkas?

— Ook dat zullen wij, vrees ik, als verloren moeten beschouwen!

— Maar dat wordt een volslagen ramp, Edward! zeide Brand, die het laatste gehoord had. Wat moeten wij zonder geld beginnen in een land als China? En nog wel in zulk een heksenketel als deze plek thans schijnt te zijn.

Tot een verdere uiteenzetting kregen ze geen gelegenheid, want een kort bevel bracht de soldaten in gelederen van vier op de been, de drie mannen moesten te midden van hen plaats nemen en zoo waadden zij naar den rand van het rijstveld, bereikten een beter begaanbaren bodem, en stapten haastig voort.

Op den geheelen tocht zagen zij geen enkelen bewoner, maar daarentegen we. vrij veel Japansche mariniers, die hen alles behalve vriendelijke blikken toewierpen.

Binnen een kwartier ongeveer bereikten zij de noordelijke oever van het eiland.

Bij het volgen van een hooggelegen weg, zagen zij in de baai, door de natuur gevormd, een tweetal watervliegtugen, zachtjes op en neer deinen op de golfjes vastgehouden aan stalen ankerpalen.

Vier marinesoldaten in blauwe uniformen en kaplaarzen bewaakten ze.

Wat verder in zee lagen kannoneerbooten, bijna onbewegelijk. Een dunne rookwolk kronkelde uit hun pijpen, het waren vrij ouderwetsche vaartuigen, maar nog zeer goed geschikt om er de forten der Chineesche troepen mee onder vuur te nemen. Het was echter duidelijk voor een geoefend oog, dat zij thans slechts in reserve bleven.

Duidelijker dan zooeven klonk het dof gedonder van het zware, Japansche marinegeschut.

De schemering begon langzaam over zee en land te dalen, en heel ver in het Noordwesten, waar het ongelukkige Shanghai lag, waren nu en dan heel flauwtjes de lichtflitsen te zien, losbarstend uit de zware kanonnen.

De atmosfeer was zeldzaam helder, en men kon op zestig, zeventig mijlen nog duidelijk de schepen op zee onderscheiden.

De weg begon plotseling te dalen, vrij stijl, en voerde langs een klein, tamelijk diep dal.

Daar beneden was het reeds vrijwel donker, maar de scherpe blik van Raffles zag een aantal werklieden in militaire pantallons, bezig met een arbeid, die hem aanvankelijk onbegrijpelijk voorkwam.

Daar beneden werd een vloer van gewapend beton gelegd!

Hier en daar, door het ijzeren vlechtwerk heen, kon men nog de koppen zien van de zware betonpalen, die eerst in den moerassigen grond waren gedreven.

Raffles bemerkte wel dat de luitenant hem scherp in het oog hield en hij poogde dus zoo onschuldig mogelijk te kijken, zich afvragend wat dit te beduiden had — tot plotseling de herinnering aan den grooten wereldoorlog hem een beeld voor oogen bracht, hetwelk hem hielp bij de oplossing van dit zonderlinge schouwspel — een betonnen vloer op een simpel, zeer schaarsch bewoond, Chineesch eiland.

Hij zag weer dat kleine, schamele fabriekje van fiesschencapsules, ergens in het Noorden van Frankrijk niet ver van Flers, waarin men na de terugtocht der Duitschers een betonvloer van ruim een voet dikte vond, terwijl een plankenvloer ruimschoots voldoende zou zijn

geweest om de paar onnoozele machines te torsen. Dat fabriekje was al tien jaren voor de oorlog uitbrak, het eigendom geworden van een Duitscher, die er eenige „verbeteringen” had laten aanbrengen, onder anderen dien zwaren betonnen vloer, waarvan destijds geen sterveling het nut begreep.

De binnenrukkende Duitschers begrepen het des te beter, want op dien stevigen basis werden de eerste reusachtige mortieren der Oostenrijkers opgesteld, die al spoedig plaats zouden maken voor de „dikke Bertha's” der invallers, en van waar met doodelijke zekerheid de Fransche versterkingen onder vuur konden worden genomen, zonder dat men ook nog maar de geringste berekening behoefde te maken! Dat alles was jaren van tevoren tot op een centimeter na fijn berekend door de Duitsche, militaire ingenieurs.

En dergelijke vloeren hadden de zegevierende Duitsche troepen op hunnen weg kant en klaar aangetroffen onder kleine cafétjes, ja zelfs onder schaapskooien, en fietsenbewaarplaatsen.

Waren de Japanners inderdaad van plan hier ets dergelijks te bouwen? Waartoe? Het kon niet anders zijn dan voor een ontzettende, alles verbrijzelende beschieting van Shanghai! Weliswaar lag dit op een afstand van meer dan honderd kilometers — maar wat beteekende dat? Zou de menschelijke vindingrijkheid dit soms niet weten te overwinnen? Beschoten de Duitschers in het jaar 1917 Parijs niet met geweldige granaten van bijna tweeduizend kilo, die op een afstand van 120 kilometers werden afgevuurd?

En welk ander doe zou een vloer van die dikte en afmetingen hier in 's hemelsnaam hebben? Van de oprichting van een fabriek kon toch geen sprake zijn! En al ware het wel zoo — hoe viel het dan te verklaren dat Japansche soldaten van de genie er zich

mede bemoeiden?

Raffles dacht hier nog over na, toen zij reeds een kamp werden binnengevoerd blijkbaar bestemd om nog eenigen tijd daar te blijven.

De paden waren kaarsrecht en reeds platgetreden door een druk verkeer. De drie mannen zagen een grijze auto, zeer waarschijnlijk de eenige, die het eiland rijk was, waar de wegen weinig in aantal, smal, en in het natte jaargetijde, zoo goed als onbegaanbaar waren.

Een korporaal was voorbijgesneld, na het later bleek, om te rapporteeren en een groote man, voor een Japanner zwaar gebouwd, in de uniform van Majoor kwam uit een tent treden, gevolgd door een adjudant.

Het was nu reeds bijna donker, maar Raffles kon nog zeer goed het breede, stroeve gelaat onderscheiden, met den borsteligen, gitzwarten knevel en de doordringende, hem koud aanstarende oogen.

Hij stelde Raffles in vrij goed Engelsch eenige vragen, en toen begon hij haastig in de Japansche taal met zijn Luitenant te spreken.

Maar Raffles, die het Japansch uitstekend verstond en het zelfs vrij goed sprak, luisterde met de grootste aandacht, ofschoon hij zich schijnbaar met iets anders bezighield.

En toen hij een paar minuten later ongemerkt een paar woorden met zijn metgezellen kon wisselen, slechts omringd door soldaten die blijkbaar geen woord Engelsch kenden, zei hij:

— Als er geen wonder gebeurt, zijn wij, vrees ik, verloren vrienden! Wij hadden tot geen prijs die betonvloer mogen zien — en die kleine luitenant heeft ons doodvonnis geteekend. Wij krijgen nog dezen nacht gedurende welke de majoor informaties wil inwinnen, en bij het kriecken van den dag zullen een twaalfstal geweren waarschijnlijk een einde maken aan onze omdoling op deze kleine aarde!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK III.

HET CONSERVENBLIK.

Op dit oogenblik omringden de soldaten hen alle drie dreigend, en daar het eiland geen boeien rijk was, werden hun armen stevig op hun rug vastgebonden met dikke touwen.

Henderson, die bijna instinctmatig tegenstand wilde bieden, kreeg een vermaning van Raffles, en schikte zich, maar zooals een stier zich schikt, als men hem tenslotte in een stevig hok gevangen heeft, en met de stille hoop, dat hij de planken met zijn sterke hoorns zou kunnen vernielen.

De drie mannen werden ieder afzonderlijk opgesloten, als men dat woord gebruiken mag in een der militaire tenten, en ieder kreeg twee mannen bij zich, goed gewapend met geweren, bajonet en revolver, want het waren bijna allen marinesoldaten die daar lagen in het geheimzinnige kamp, waarvan de geheele buitenwereld onkundig scheen te zijn.

Henderson had wel lust van woede te brullen, toen de twee kleine kereltjes met hun vervaarlijke wapens en die met hun hoofd nauwelijks tot zijn oksels reikten, hem in de heupen stompten en hem dwongen binnen te gaan. Het was alsof twee gevaarlijke muskieten een nijlpaard bestookten.

Helaas — het nijlpaard was machteloos, en de venijnige muskieten beschikten over een angel, in den vorm van een breeden bajonet op een geweerloop, die het verschil in omvang en in kracht ruimschoots vergoedde.

Het was een 6-mans tent waarin de reus gedreven werd, rond dus met een enkele draagpaal in het midden, waaraan een kleine lantaarn was opgehangen, die een zwak schijnsel verspreidde.

Er lagen nog wat wapens, gordels met patroontasschen, dekens en ransels verspreid, en een paar soldaten kwamen binnen, die, terwijl hun tanden blikkerden als van een nijldigen hond, wien men zijn hok ontnemt, hun boeltje kwamen weghalen.

— Jullie verdiende loon, jullie duivelstuig, gromde Henderson voor zich heen. En ik heb er volstrekt geen berouw van dat ik jullie plaats inneem.

De twee soldaten hurkten dadelijk naast den

tentingang, nadat zij Henderson hadden duidelijk gemaakt, dat hij zich op den grond moest uitstrekken.

Het liggen met op den rug gebonden handen is een verre van aangename bezigheid, en in ieder geval moet men de ligging op den rug aanstonds prijsgeven.

Henderson strekte zich, grommend als een hongerige leeuw op den harden bodem uit.

Het is een feit dat hij wel geen leeuw, maar wel zeer hongerig was. Met begeerige blikken volgde hij dan ook de bewegingen van zijn bewakers die in alle zielsrust hun ransel hadden ontpakt, en daaruit een blikje hadden gehaald, dat zij openmaakten met een gewone blikopener en dat gekookt vleesch bleek te bevatten.

— Zijn jullie al aan je noodrantsoen toe, makkers? vroeg Henderson nieuwsgierig, denkende aan zijn eigen tijd in de modderige loopgraven van Vlaanderen. Maar dat is waar, die gele knapen verstaan mij niet. Hoe kunnen die snuiters leven, zonder de Engelsche taal te kennen?

De geur van het vleesch prikkelde zijn reuk- en smaakzenuwen, maar zijn trots verbood hem, iets te laten merken van zijn begeerte aan die kleine, gele mannetjes die zoo volmaakt anders waren dan hijzelf.

De beide Japansche soldaten aten zwijgend hun porties vleesch, koud en wel, waarbij ze zich van hun vingers bedienden, en wierpen vervolgens de leeggegeten blikjes achteloos weg.

Henderson zuchtte diep, en meende stellig, zijn maag te hooren rammelen met de kracht van een dorpskerkklok.

Het verwonderde hem zelfs, dat zijn bewakers er niets van hoorden.

Zonder het zelf te weten, streek hij met zijn tong langs zijn lippen, de Japanners zagen het, zij begrepen de beteekenis zeer goed, en zij lachten, tot hun groote gele tanden bijna allen zichtbaar werden.

Een hunner maakte het gebaar van eten, en sprak nog altijd lachend een paar van die ver-

wonderlijke keelklanken, waarvan de gebonden reus niets begreep.

Maar in zichzelf mompelde hij :

— Als ik er iets aan doen kan, jij geel schoelje, dan zul je mij dat lachje betaald zetten. Het is een schandaal om een blanke, een Engelsman nog wel, moedwillig honger te laten lijden, terwijl je ransel als ik het wel heb, nog puilt van de eetwaren. Als ik maar vrij kon komen....

Maar de touwen waren heel sterk, dat wist hij, zij waren door een deskundige geknoopt en hij wist zeer goed, dat hij, met al zijn kracht, niet in staat zou zijn om die koorden, een halve duim dik stuk te trekken.

De man die ze vastmaakte, had ze zoo gebonden, dat hij volstrekt geen kracht kon zetten zooals de atleet, de worstelaar vooral het met een vakterm noemt.

En bij het kriecken van den dag zou hij, als er geen wonderen gebeurden, met diezelfde gebonden armen tegen een boom worden gezet of tegen een rotsblok, twaalf schoten zouden knallen, en aan het bestaan van James Henderson was een einde gemaakt. Daaromtrent bestond niet de minste twijfel, want Mylord zou wel goed hebben gehoord en zijn trouwe metgezellen niet nutteloos vrees hebben aangejaagd.

Ja, als hij maar iets onder zijn bereik had, een mes een dolk, een van die vlijmscherpe bajonetten, kort, breed en puntig....

Hij keek eens om zich heen en eensklaps hield hij den adem in, en sloeg zijn oogleden neder om de plotselinge schittering in zijn blik te verbergen.

Hij had een van de blikjes in het oog gekregen, waaruit de Japanners hun vleesch hadden gegeten.

Zij waren van een zeer goed maaksel, van stevig blik, en de opstaande deksel vertoonde een zeer scherp rand, zeker wel zoo scherp als een mes, en gekarteld bovendien.

Het blikje lag omstreeks vier duim verwijderd van de middenpaal die de tent droeg.

Die paal was stevig in den kleigrond gedreven, en Henderson begon met er zich tegenaan te plaatsen met hoog opgetrokken knieën, en alsof hij een steun zocht voor zijn vermoeide rug.

Zijn vingers tastten voorzichtig achter zijn rug om, maar zijn handen bevonden zich te hoog boven den grond.

Hij wrong zijn armen onmerkbaar een weinig en met den top van zijn middelvinger kon hij juist in het blikje haken.

Hij trok het zeer voorzichtig naar zich toe, grijnslachend tegen de twee Japanners, die onbewegelijk naast den tentingang waren gaan zitten als standbeelden, met hun geweren overeind tusschen de knieën.

Toen begon hij zoo luid hij kon te praten, nu en dan hard te lachen, teneinde het geluid te overstemmen, dat het ledige vleeschblikje maakte, terwijl hij het klemde tusschen zijn rug, of beter gezegd zijn lendenen en de paal in het midden.

Henderson begreep zeer wel, dat zijn lot bezegeld was als het blikje losschoot en wegrolde.

Indien de soldaten het zagen zouden zij hem misschien wel niet dadelijk afmaken, maar zij zouden hem ieder middel ontnemen om zijn pogingen te herhalen, en dat zou dus vrijwel op hetzelfde neerkomen.

Twaalf kogels door lichaam en hoofd of een bajonetsteek in de borst — het ontliep elkaar niet veel!

— Het was een lastige geschiedenis, gromde hij. Die drommelsche paal was rond — en ook het blikje had dien vorm!

Met vrij veel inspanning echter, die hij zich wel wachte op zijn gelaat te toonen en zich zoo stil mogelijk houdend slaagde hij er echter in, tenslotte den bodem van het conservenblik stevig in zijn groote vingers van de linkerhand te grijpen, en zoodanig vast te houden dat het omgebogen deksel met zijn scherpe rand het touw raakte, dat zijn polsen omgaf.

Bijna aanstonds merkte hij weer een ander bezwaar — die dekstel veerde!

Als hij hem tegen het touw drukte, week het blik veerkrachtig terug, en het zou heel lang duren, voor hij op die wijze het koord kon vernielen.

Hij ging wat verzitten, steeds pratend en lachend en heel voorzichtig trok zijn knieën nog wat hooger op, en poogde den deksel zelf vast te grijpen.

Daarin slaagde hij — maar nu was de richting van den snijdenden kant geheel verandert en deze raakte het touw niet meer.

Menig ander man zou wellicht moedeloos de zaak hebben opgegeven, in de overtuiging dat het noodlot zich tegen hem had verklaard, maar Henderson was een Schot, en die staan niet alleen als buitengewoon gierig, maar ook als uitermate koppig te boek.

Met eindeloze moeite wist hij den bodem eindelijk weer beet te krijgen, hij moest daarbij zonderlinge bewegingen maken, en ieder oogen-

blik vreesde hij; de Japanners te zien opspringen en hem een dreigend woord te hooren toevoegen.

Tot zijn verwondering echter zaten beiden stil voor zich heen te grinniken, en pas na een paar minuten begon hij te begrijpen dat een zeer bijzondere zeer omstandigheid hem te hulp scheen te komen.

Hij begreep het door een kriebelend gevoel in zijn hals, onmiddellijk daarna gevolgd door een prik — en toen drong het tot hem door, dat deze tent, en zeer waarschijnlijk het geheele kamp wemelde van het ongedierte!

Waarschijnlijk waren die Japansche soldaten reeds door de wol geverfd, men zou kunnen zeggen „gezouten” zooals men dat zegt van een paard in Afrika, dat er aan gewend is, zich te voeden met het sterk zouthoudende gras van „de Velt” maar dat zij pret hadden omdat het ontuig hem, den gevangen Westerling, niet met rust liet.

Het was dus zeer natuurlijk en begrijpelijk, dat de gevangene onverwachte, schokkende, stuiptrekkende en schurkende bewegingen maakte, teneinde te pogen zich te ontdoen van het griezelige gedierte.

De reus maakte aanstonds een dankbaar gebruik van deze gelukkige omstandigheid wreef met zijn rug tegen de paal en de lach bestierf op zijn gelaat en hij begon te vloeken.

Hoe meer hij vloekte, hoe breeder de grijns werd op de gele tronies, zoo vlak bij hem, en waarop het licht van de kaarslantaarn die boven zijn hoofd was opgehangen, vreemde schijnsels wierp die ze deden gelijken op die maskers, welke Mylord in het nu zoo verre huis in de Cromwellstreet had opgehangen in zijn werkkamer, temidden van prachtige, uitheemsche wapens.

Bij iedere schok van zijn lichaam, bij iedere trek van zijn been, bij ieder schurend gebaar van zijn krachtige schouders deed de deksel zijn werk en sneed de zeer scherpe rand door het touw. Nu en dan sneed hij er ook wel eens naast, en in het vleesch van Henderson, maar daarop lette hij niet.

De hoofdzaak was dat hij nu en dan een vezel voelde kraken en zich begeven, telkens weer een — totdat eindelijk, en er moest bijna wel een uur verlopen zijn, een roode gloed van wilde vreugde in zijn wangen opsteeg — hoe voelde dat hij zijn polsen kon losmaken wanneer hij maar wilde.

Nu zat nog het touw stijf boven zijn ellebogen gewikkeld, maar als hij die nu wat dichter bij elkaar bracht en dat kon, nu zijn polsen vrij

waren, dan zou hij het wellicht kunnen afstroopen.

En yij zou zich moeten haasten, want de soldaten hadden nu en dan een blik op hun polshorloge geworpen.

Zij werden een weinig slaperig en naar alle waarschijnlijkheid zouden zij binnenkort worden afgelost.

Misschien werd de gevangene dan geïnspecteerd, alles zou worden ontdekt, en er zou niet de geringste kans meer zijn, dat hij zou kunnen ontsnappen.

Hij zag echter wel in, dat het onmogelijk zou zijn, in zittende houding het touw af te stropen.

Hij geeuwde dus onbedaarlijk, overtuigde zich dat inderdaad het touw om de polsen zich begeven had, en strekte zich uit op den grond, kreunend, alsof het hem de grootste moeite kostte met de borst naar zijn beide bewakers gewend.

Het kostte veel inspanning, zijn armen achter zijn rug wat dichter bijeen te brengen, maar toch slaagde hij erin, en terwijl hij zich even op zijn rug heen en weer wentelde, als geplaagd door de muskieten en het springend ongedierte wrong hij het touw om zijn armen langs den harden bodem wat naar omlaag toe, hij herhaalde dit totdat het touw over zijn ellebogen schoot, en toen wist hij dat een enkele beweging hem vrij zou doen.

Die gedachte deed hem een oogenblik verbleeken, en gaf aan zijn blik een starende uitdrukking.

Het is niet te zeggen of die plotselinge bleekheid en die starende blik het wantrouwen gaande maakte van die soldaten, maar zeker is, dat een hunner langzaam overeind kwam en hem naderde.

Op het oogenblik dat de man zijn rechtervoet oplichtte teneinde het lichaam van den liggenden man om te wentelen, en zich te overtuigen of de touwen nog stevig vastzaten deed een felle ruk de koorden stukspringen, en een verschrikkelijke klap van de ijzerharde vuist die den man boven op het hoofd trof, deed hem zonder een enkele kreet ineenzakken.

Indien de andere Japanner zoo verstandig was geweest, naar buiten te ijlen en alarm te maken, dan zou misschien alles nog geheel anders zijn geëindigd, maar hij vertrouwde op zijn geweer, velde het wapen in de kleine ruimte, en stak woedend naar Henderson, die maar juist tijd had om op zijde te springen en het geweer bij den loop te grijpen, even onder de aanhechting van de bajonet.

Het afwijkende, vlijmscherpe wapen drong met den punt in den tentpaal en de hevige schok deed de kaarslantaarn van den haak wippen, vallen, en in den val uitdooven.

De Japansche soldaat wilde den mond openen om te schreeuwen, maar Henderson greep hem bij de keel, in de duisternis, en de man roggelde onder dien verschrikkelijken omvatting.

Henderson voelde meer dan hij zag dat de soldaat zijn geweer prijs gaf dat nutteloos was geworden, en naar zijn revolver greep.

Reeds hield hij het wapen in de hand, en de volgende seconde zou hij het hebben afgevuurd, toen Henderson zijn pols wist te grijpen, en hem het wapen ontwong.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd het lichaam in zijn vreeselijke greep slap, en zonk ter aarde.

De reus begreep dat hij geen enkel oogenblik te verliezen had. Hij bukte zich en het toeval bracht het vuurwapen onder het bereik van zijn hand. Hij keek spiedend door de nauwe opening van de tent naar buiten, maar overal was dichte duisternis, slechts nu en dan kwam de maan te voorschijn achter het wolkendek en verspreidde dan een zwak licht.

Daar hij volstrekt niet wist of hij de beide, of een van de Japansche soldaten gedood had, begreep hij dat snel handelen geboden was.

Hij wist echter volstrekt niet in welke tent Raffles en Brand bewaakt werd en zoo moest hij op goed geluk een tocht door het kamp ondernemen, en hoe klein het ook was, het onderzoek zou hem een kostbaren tijd kunnen kosten.

Hij hoorde op eenigen afstand regelmatige voetstappen. Dat was natuurlijk een schildwacht, en naar alle waarschijnlijkheid zou die zijn dienst verrichten voor de tent van den bevelhebber, van den Majoor dus.

Hij had zich plat op zijn buik geworpen in de schaduw van de tent waarin hij zelf gevangen was geweest, en toen zag hij vlak naast zich iets glanzen, met een blauwachtige gloed.

Het was de bajonet van het geweer van een der soldaten, dat bij den val half buiten de tent terecht was gekomen.

Hij maakte de sluiting haastig los en stak het wapen in zijn gordelriem. Misschien kon het nog dienst doen....

Juist was hij hiermede gereed of de regelmatige voetstappen naderden. Hij wierp zich opnieuw plat neer, op alles voorbereid, de revolver tot schieten gereed. En nu zag hij de schildwacht en het zwakke glanzen van de bajonet op zijn geweer in het wisselende licht van de maan. Nu stond de man stil, en Hender-

son zou gezworen hebben dat hij in zijn richting keek.

Al zijn spieren waren gespannen als snaren, maar juist toen hij er over dacht op te springen en in 's hemelsnaam den strijd met den man te aanvaarden, keerde de schilwacht zich om, wierp het geweer op den anderen schouder en hervatte zijn centonige wandeling.

Onmiddellijk maakte Henderson hiervan gebruik om zoo zachtjes mogelijk verder te schuiven.

Plotseling hield hij op, vlak voor een der tenten en met moeite weerhield hij een kreet van vreugde.

Daar vlak voor zijn oogen zag hij een schoen. Het was een schoen van dik, geel leder, en Henderson kende hem zoo goed, alsof hij hem zelf had gemaakt.

Het was de schoen van Raffles! En in dien schoen stak een been, dat tot den enkel onder een tentlap uitstak.

De maan even doorbrekend toonde hem het begin van de „putty”, die Raffles droeg.

Heel voorzichtig trok hij aan dien schoen en een seconde later wist hij dat Raffles klaar wakker was, want het been draaide zich heen en weer en de schoen kwam in beweging.

Nog wonderbaarlijker — die schoen gaf teekens!

Henderson kende de Morseteekens te goed, om dat niet te weten — telkens een langzame beweging naar rechts, dan twee snelle schokjes, dan weer een langzame — dan drie snelle....

„Ik ben hier met twee bewakers — beiden wakker — ben jij het Henderson?”

Henderson tikte snel bij wijze van bevestigend antwoord op den met geel leder bedekten voet, en die voet seinde verder:

„Mijnheer Brand wordt drie tenten verder aan den zelfden kant vastgehouden. Heb je wapens?”

„Revolver en bajonet!” seinde Henderson terug, met korte en langeklopjes van zijn harde knokkel op de wreef van den schoen.

„Dring dan binnen en overval hen — ons eigen leven staat op het spel.”

Henderson bedacht zich niet.

Hij bukte, sloeg het tentzeil terzijde, en velde met een enkele slag van zijn vuist, hard als steen den mandie bij den ingang zat, op een munitiekist.

De tweede bewaker, half dommelend en niet dadelijk begrijpend wat er geschiedde, velde zijn geweer, maar Henderson sloeg hem met zijn bajonet dwars over het hoofd en zonder een enkel geluid, terwijl het bloed hem over

het gelaat stroomde, zonk hij ter aarde.

Met een enkele beweging sneed de reus met het bebloede wapen de touwen door, die de armen van Raffles gebonden hielden.

— Heb je ze gedood? vroeg deze fluisterend, zijn stramme spieren wrijvend.

Dan zouden het wel heel zwakke poppetjes zijn, Mylord. Dood zijn zij niet — maar ze hebben toch voor een paar uren ruimschoots genoeg. En al was het wel zoo — het hemd is nu eenmaal nader dan de rok.

— Dan moeten wij nu trachten Mijnheer Brand te bevrijden. Wij zijn nu met ons beiden. Als wij zijn twee bewakers onverhoeds overvallen, kunnen wij hen knevelen en binden.

— En als het lukt — hoe komen wij het eiland af, Mylord? Er zijn niet anders dan Japansche oorlogsschepen en de visschers mogen zeker op straffe des doods niet uitvaren met hun jonken.

— Dat is van later zorg, James — en ik geloof dat ik wel een goed middel weet!

HOOFDSTUK IV.

DE VLEIEMACHINE.

De twee mannen stapten over de onbegrijpelijkste lichamen heen en Raffles sloeg voorzichtig de tentklep een weinig terzijde.

Juist naderde de schildwacht aan den anderen kant, door een kier volgde Raffles aandachtig zijn bewegingen.

De man naderde hen nog ongeveer twintig passen, stond stil, nam de omgeving op, draaide om op zijn hielen, wisselde van schouder en keerde op zijn schreden terug.

Raffles legde zijn vinger op de lippen en fluisterde Henderson in het oor:

— Die man bewaakt de tent van den majoor. Help mij slechts als het noodig is — ik heb de uniform van die schildwacht nodig.

Het volgende oogenblik stonden de twee mannen midden op het pad, dat de rijen tenten van elkander scheidde, in het midden.

Als een kat sloop Raffles achter den schildwacht aan, met zijn eigen halsdoek aan beide punten in de handen, en met een bliksem-snelle beweging sloeg hij dien doek over het hoofd, tegelijkertijd het geweer wegdukkend en rukte den man achterover.

Deze liet zijn geweer los, en beide handen naar zijn mond te brengen, maar reeds had Henderson hem in zijn stalen knuisten en van dat oogenblik af was de man volmaakt weerloos.

De doek werd hem in de mond gepropt, hij werd snel naar een duister plekje gesleept, en daar ontdaan van zijn uniformjas.

Raffles trok ze snel aan, deed de koppel om, drukte zich de pet op het hoofd en greep het geweer, dat Henderson reeds in veiligheid had gebracht. De soldaat werd stevig aan een

boom gebonden, met armen en beenen, zoodat hij zich niet kan verroeren.

Het moeilijkste werk was nu gedaan.

Raffles nam de revolver ter hand, die tot de uitrusting van den schildwacht had behoord, en trad onverschrokken de tent binnen, waar Brand zich bevond, die in een rustige slaap was verzonken.

Er bleek zich slechts een enkele man bij hem te bevinden, die bezig was, een sigaret te rollen en verschrikt in de houding kwam toen hij bij die gewone bezigheid naar hij meende door een meerdere betrapt werd.

Bij het licht van de kaarslantaarn zag hij spoedig, dat hij met een Westerling te doen had, maar hij kreeg geen gelegenheid deze ontdekking wereldkundig te maken, want een van Raffles' beroemde, linksche directen was voldoende om dit te beletten.

De soldaat gaf zelfs geen kik, maar scheen zich rustig tot een slaapje voor te bereiden, zich uitstrekkend op den grond, en ook hij werd gebonden en gekneveld, nadat Henderson hem handig van zijn uniformbuis had ontdaan.

Brand was onmiddellijk wakker geworden, en begreep dadelijk den toestand, nadat de eerste verbijstering voorbij was.

Zijn touwen werden losgemaakt en hij kreeg last, zich in de uniform van den onschadelijk gemaakten soldaat te steken.

— Slaapt alles? vroeg hij verbaasd en nog ongerust, zeer zacht.

— Gelukkig wel, Brand! antwoordde Raffles en vast ook want al zijn wij zeer voorzichtig te werk gegaan — een weinig leven hebben

wij toch wel gemaakt vrees ik! Laten wij dus zoo spoedig mogelijk dit kamp verlaten.

— Waarheen zullen wij gaan? fluisterde Brand.

— Naar de baai, die is nauwelijks tien minuten gaans van hier.

— Maar Henderson heeft geen uniform!

— Dan zal hij onze gevangene zijn, dat is alles!

— En de wijze waarop wij het eiland zullen verlaten? De kannoneerbooten? Bedenk dat de visschers niet mogen uitvaren en om te zwemmen is de afstand wel wat groot.

— Je vergeet juist het middel dat ik wil gebruiken, Brand. Er zijn vliegmachines — tenminste die waren er vanmiddag, en wij willen hopen dat zij nog altijd in de baai liggen!

— Prachtig — maar zij werden bewaakt door vier matrozen!

— Wat beteekenen vier mannen voor ons, als het om ons leven gaat? Zijn we gereed? Ga tusschen ons inloopen, Henderson, met je armen op je rug, alsof je gebonden waart.

En zoo trok een oogenblik later die zonderlinge, kleine optocht langs het middenpad van het tentenkamp en slechts eenmaal ontmoette men nog een schildwacht, die lusteloos tegen een boom leunde, en waarschijnlijk veel liever had willen slapen.

Het was heel duidelijk dat de Japanners aan een overval zelfs niet dachten en zich op deze plek volkomen veilig waanden. Alles sliep, op weinige manschappen na.

In de duisternis herkende de man maar nauwelijks de Japansche uniformen, hij zag een groote, „vreemde duivel” schijnbaar geboid tusschen twee collega's wandelen, en verder bemoeide hij zich niet met het geval.

Zoo geraakte het drietal al heel gemakkelijk buiten het kamp, en toen begonnen zij haastig den weg te zoeken naar de baai, welke zij dien middag tegen het vallen van den avond gezien hadden.

En ook ditmaal kwam het onfeilbare instinct van Raffles hun weer te hulp.

Want na tien minuten zagen zij de zee, kenbaar aan een rand van wit schuim — de branding.

En daar lag de baai bijna recht onder hen waar het water heel kalm was.

De beide vliegmachines dreven daar op de kalme oppervlakte van het water, vastgehouden door hun kleine ankers.

Aanvankelijk geleek het alsof die beide vliegtuigen daar geheel onbewaakt en eenzaam aan hun lot waren overgelaten, maar na eenigen

tijd zag het scherpe oog van Raffles in het schijnsel van de nu en dan tevoorschijn komende maan een paar gedaanten bewegen aan den voet van de klippen.

Dat moesten natuurlijk de Japansche marine-soldaten zijn, aan wie de taak was opgedragen, die beide vliegtuigen te bewaken.

Toen zeide hij op zachten toon, na den toestand goed te hebben opgenomen:

— Er moet hier ergens een pad naar beneden zijn. Vanmiddag zag ik het. Wij hebben geen tijd te verliezen, want als onze vlucht ontdekt wordt, zal er dadelijk alarm worden gemaakt. En worden wij opnieuw gevat dan zal men zelfs niet wachten tot het aanbreken van den dag, maar ons zonder veel omslag fusilleeren.

— Zouden zij het werkelijk wagen Mylord, Engelschen neer te schieten? zeide Henderson, van verontwaardiging.

— Zij zullen zeker niet aarzelen om dat te doen, James. Het is oorlogstijd voor hen, en dan — zou er een haan naar kraaien, als er drie Engelschen op dit eiland werden gedood? En ontdekte onze consul in Shanghai of onze gezant in Peking het — dan zou de Yap op zijn bekende wijze, heel hoffelijk zijn excuus maken, aanvoerend dat het onverbiddelijke noodzaak was — en glimlachen met zijn ondoordringelijke glimlach. Een paar heftige artikeltjes in de Jingo-bladen van Londen, en dat is alles. Binnen een week zou geen sterveling meer over de zaak spreken. Men heeft tegenwoordig wel aan andere dingen te denken. En nu niet langer gepraat en naar beneden want de tijd dringt.

Het duurde echter nog eenige oogenblikken voor de valkenoogen van Raffles in de duisternis het smalle rotspad ontdekt hadden, dat naar beneden voerde, naar het rotsige strand, dat in een wijden boog de baai omsloot, waar het water even kalm was als van een vijver.

Na ongeveer vijf minuten kwamen zij in het gezicht van de mannen die daar beneden moesten zijn, want het pad maakte een bocht.

Waren zij in gewone kleederen geweest, dan is het heel waarschijnlijk dat zij met gewerschoten zouden zijn begonnen, maar de twee uniformen reddden een situatie die anders gevaarlijk genoeg zou zijn geweest.

Henderson speelde voortreffelijk voor gevangene liep met zijn handen op zijn rug, en gromde nu en dan een vloek.

Raffles zocht met opzet de donkerste plekjes, maar hij hield het Japansche geweer tot vuren gereed, want het was niet te vermijden, dat zij aanstonds in het volle licht van de maan

zouden moeten treden.

— Ik hoop van harte Brand, zeide hij heel zacht dat het zonder bloedvergieten zal gaan.

— Ik hoop van harte, dat ik van dit vervloekte eiland wegkom, zeide Brand tusschen de tanden. En daar het mijn eigen huid betreft, moet je mij niet kwalijk nemen dat het vergieten van een weinig bloed mij volstrekt niet zal doen aarzelen. Intusschen — als er dan vergoten moet worden, dan heb ik liever dat het dat van anderen is. Mijn huid is mij nog veel waard, en ik kan niet vergeten, dat wij binnen een paar jaren toch in oorlog met Japan zullen zijn. En dan moeten wij maar vast beginnen!

— Spot daar niet mee, Brand, zeide Raffles ernstig. Het kon wel eens waarheid zijn wat je daar zegt — en daarmee zou dan een gruwel over de wereld komen, zoo buiten alle beschrijving groot en ontzettend, dat wij er liever maar niet eens aan moeten denken. Driekwart van de geheele wereld zal worden uitgeroeid, vermoord, verstikt en vergast en — de Aziaat zal aan het woord komen, voor vele duizenden jaren — En zwijg nu, want er zijn andere dingen te doen dan over toekomstige oorlogen te praten!

Er stonden wat kromgegroeide, als jichtige boomen op het strand, die blijkbaar geen last hadden van het zoute zeewater, al waren zij ook bijna bladerloos.

Wat verder was een open plek, en daar zaten vier mannen bijeen, met de knieën tegen de kin, en rookten een strootje of kauwden op betel, zooals de Javanen plegen te doen.

Twee hunner hadden hun geweren met de bajonet op den loop tusschen hun knieën gevat. Allen hadden zij het gelaat gewend naar het naderende groepje, en toen dit op een dertig meter verwijderd was, stond een hunner op.

Wie weet was zijn wantrouwen ergens door gaande gemaakt, misschien had hij goede oogen, en kon hij de trekken onderscheiden van die twee soldaten, misschien zag hij ook dat zij geen bajonet op het geweer hadden, zooals toch voorgeschreven is aan den soldaat die een gevangene moet escorteeren, misschien viel hem de eigenaardige vorm op van de rijbroek van den grootsten der twee soldaten, die volstrekt niet geleek op de vlak onder de knie wijduitpuilende, militaire pantalon.

Raffles fluisterde een waarschuwingswoord, de mannen verhaastten hunne schreden.

De Japansche soldaat wisselde op zachten

toon een paar woorden met zijn makkers en nog een hunner stond op.

En nauwelijks stond hij op de been, of op vrij verren afstand snerpte plotseling een trompet, die alarm blies.

Het was duidelijk dat de vlucht der drie gevangenen ontdekt was en dat men de gewonden had gevonden.

Schril en onheilspellend schetterden de trompetklanken door de stille nacht die over een half uur zou wijken voor het daglicht.

En nog altijd klonk die trompet toen een van de Japanners luid en dreigend een kort bevel riep en tegelijkertijd zijn geweer velde.

Het maanlicht moest hem nu duidelijk de gelaatstreken hebben onthuld en de zonderlinge beenbekleding van die twee zoogenaamde collega's.

— Tracht zijn geweer uit zijn handen te schieten Brand — en dan er op los! riep Raffles.

Om de waarheid te zeggen begreep Brand niet veel van die wat ver doorgedreven angstvalligheid van Raffles, maar hij gehoorzaamde toch. Hij bracht bliksemsnel het geweer aan de schouder en vuurde.

Maar het was niet zijn eigen geweer, dat hij daar hanteerde, en de kogel trof den man in den arm waarmede hij zijn wapen ondersteunde.

Met een luiden kreet van pijn en woede nam hij het wapen in de rechterhand, en wierp het met alle kracht waarover hij beschikte naar Brand toe.

De vlijmscherpe bajonet drong hem door de mouw en bleef toen steken in een der wanstaltige boomen, waarmede het strand op die plek bezaaid was.

En Brand had alle redenen de zorg te verwenschen waarmede de Japansche militaire kleermakers te werk gaan, want hij rukte vruchteloos en was als een vlinder op een kutk vastgeprikt aan den boom.

Hij was wel gedwongen, snel de tunica los te knopen en er zich van te ontdoen. Een paar kostbare seconden gingen zoo verloren, en Raffles en Henderson waren hem reeds vooruitgesneld.

Zij hadden een klein voordeel, en dat was dat twee der soldaten eerst nog hun geweer moesten grijpen terwijl een ander reeds ontwapend was.

Raffles gebruikte den kolf van zijn geweer, Henderson gebruikte alleen maar zijn vuisten, en het is niet zeker, welke van die twee wapens het hardst aankwamen. In ieder geval duurde de geheele strijd zeker niet langer dan eenige minuten, want Brand was ook komen toe-

snellen en sloeg met zijn revolver zoo hard op het hoofd van een der tegenstanders, die juist zijn geweer op hem wilde richten, ofschoon de afstand daartoe reeds te klein was, dat de man bloedend ter aarde stortte.

En nog altijd bleef de trompet daarginds maar schetteren, een weinig dichterbij naar het leek.

Maar de vier bewakers der vliegmachines waren machteloos gemaakt, gewond, en in geen geval in staat om van hun wapens gebruik te maken.

Zonder verder nog tijd te verliezen liepen de mannen naar den oever van de baai, stapten in het ondiepe water en zij behoefden slechts tot even over hunne knieën voort te waden om de drijvers van de dichtstbijzijnde vlieg-machine te kunnen bereiken.

Op het zelfde oogenblik scheen het levendig te worden aan boord van een der Japansche torpedojagers die omstreeks een mijl uit de kust, als een groot voorwereldsch monster, op de golven leek te sluimeren.

Men had daar aan boord in den stillen nacht die reeds bleek doorschenen werd van zachtrose lichtschijnsels in het Oosten, zeker de klanken van de trompet gehoord. Ook de schoten daar op het strand waren stellig niet onopgemerkt gebleven.

Snel werd het lichter, zooals altijd onder de Tropen en men kon vaag de omtrekken van het grijsge schilderde oorlogsschip zien afsteken tegen den opklarenden hemel.

Raffles overtuigde zich haastig dat de bezinetank voor meer dan de helft gevuld was, hetgeen ruimschoots voldoende was voor het doel.

Hij bevond zich blijkbaar aan boord van een jager, want vlak naast den bestuurderszetel stond een mitrailleur opgesteld.

Het was een van die toestellen, die door de draaiende schroef heen kunnen schieten, door middel van een kunstig bedacht mechanisme hetwelk de as van de schroef in verbinding brengt met den zwengel van de mitrailleur.

Bovendien was de machine ingericht voor het werpen van kleine brandbommen waarvan er zich een aantal bleek te bevinden in een soort van smalle goot, eindigend in een tuit, nog het beste te vergelijken bij die van een reusachtige theepot. De bestuurder behoefde slechts aan een ring te trekken, die was bevestigd aan een staaldraad, om een schuif op te lichten waardoor een van die bommen door de tuit viel.

Maar ook had Raffles aanstonds gezien, dat

deze machine licht was, louter berekend op snelheid en gemakkelijke bestuurbaarheid en — Henderson woog bijna evenveel als twaalf van de grootste bommen!

Hij begon dus met haastig de goot te ledigen van haar vreeselijken inhoud en achtereenvolgens gleden de kleine ronde ballen met hun venijnige uitsteeksels, die zooveel dood en verderf konden verspreiden zachtjes in het ondiepe water.

De reus, die de beteekenis van deze tijd-roovende manoeuvre zeer goed begreep, vroeg eenvoudig:

— Zal ik liever hier blijven en later nakomen, Mylord?

Raffles liet een kort lachje hooren en zeide:

— Het hier blijven zou waarschijnlijk niet de minste moeite opleveren, James, maar wat het nakomen betreft, geloof ik, dat wij niet al te optimistisch moeten zijn. Vooruit klim in de machine en zoek je zoo goed mogelijk een plaatsje. Vlug wat Brand. Als ik mij niet sterk bedrieg hoor ik het ophalen van ankers.

Een kort oogenblik luisterden de drie mannen aandachtig.

Inderdaad klonk op eenigen afstand het heldere, metalen geluid van een ankerketting die door de kluisgaten loopt.

Er kan niet aan worden getwijfeld — de Japanner haalde zijn anker op en maakte zich tot actie gereed.

— En die vervloekte trompetter toetert de heele buurt bij elkaar, barstte Henderson woedend uit. Het geluid komt steeds naderbij.

— Een reden te meer om ons te haasten, mijn waarde! zeide Raffles koeltjes. Zet de schroef aan Brand!

Dat was niet zoo heel makkelijk, want daartoe moest men zich staande houden op een van de drijvers, die tamelijk ver voor de machine vooruitstaken. Die drijvers waren vochtig en glibberig, en de schroef werkte stug. De minuten leken eindeloos, want telkens kwam het geluid van die trompet naderbij. En juist toen de schroef pakte en de motor aansloeg vertoonden zich donkere gedaanten op de klip, en onmiddellijk kraakten er eenige schoten.

Maar de vlieg-machine stooft ook reeds vooruit over de gladde oppervlakte van het water, en Brand had moeite genoeg, zich vasthoudend aan de stalen steunbuizen, binnen in de machine te klauteren. Hij moest daarbij langs Henderson die bijna den geheelen ingang verstopte en zich hijgend en kreunend zoo klein mogelijk poogde te maken.

— Ik heb het altijd gezegd, mijnheer Brand ik ben een mensch voor het land en niet voor de lucht! Ik geloof dat alleen de Do-X voor mij geschikt zou zijn. Dat ding met zijn twaalf schroeven van Dornier.

Maar of Henderson al wrong en perste — hij moest zich laten zakken en zich schrijlings met zijn lange, gespierde beenen op de verbindingsstangen der beide drijvers neerlaten en zoo doende voor Brand den smallen ingang vrijmaken die zich onder aan het toestel bevond, en die de bestuurder kan afsluiten met een metalen plaat.

Intusschen had de machine reeds vaart gekregen en stormde door de vaste hand van Raffles bestuurd, over de baai naar de open zee.

Brand had zich naast Raffles gewrongen en het eerste wat zijn hand ontmoette was de houten greep van den mitrailleur, waarmede het wapen gericht kon worden.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, opende hij een der houten kistjes onder zijn zetel, haalde er een patroonlint uit, en stak het uiteinde in den grendel van den mitrailleur.

Hij had het maar al te vaak gedaan, en wist hoe hij met deze toestellen moest omgaan.

Henderson hield zich stevig vast met handen en voeten, en keek eens achter zich, terwijl zijn haren hem om het hoofd woeien door de heftige vaart en de windzuiging.

De dag begon aan te breken. Snel trok de duisternis weg van zee en land. Op een afstand van eenige honderden meters maakte zich de tweede vliegmaschine van den oever los.

— Die duivels, ze zullen ons nazetten, gromde Henderson voor zich heen.

En toen maakte een veel heftiger indruk plotseling een einde aan deze onbeduidende overwegingen.

Hij voelde een matten schok in den linker onderarm, een stekende pijn, en toen een gevoel, alsof een felle zweeps slag op die plek het naakte vleesch had getroffen.

Hij had het fluiten van den kogel onmogelijk kunnen hooren, maar hij begreep dat hij gewond was.

Hij voelde hoe zijn arm krachteloos werd en zou moeten loslaten en hoe het lauwe bloed uit zijn mouw droop.

En op datzelfde oogenblik maakte zich de vliegmaschine als het ware met een sprong los op het open water en steeg onder het daverend geweld van de schroef, stijl omhoog in de ochtendlucht.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen

HOOFDSTUK V.

VAN SCYLLA IN CHARIBDIS.

Henderson beet zich op de lippen en mompelde voor zich heen :

— Ik geloof dat ik den aap ben gelogeed ! Ik zal strakjes wel moeten loslaten, want er zit geen kracht meer in dien linkerarm voor geen cent, en ik vraag me af, of een arm voldoende zal zijn om me hier staande te houden, op dat onnoozele stalen dwarsstangetje ! Ik zou mij kunnen laten vallen en dat zou voor Mylord zeker wel het aangenaamste zijn, want ik ben hier, wat de geleerden noemen, een blok aan zijn been. En die Yaps blijven geloof ik maar doorschieten, die schavuiten.

Henderson hoorde dit niet, want daarvoor maakte de schroef teveel leven, maar hij kon het maar al te duidelijk zien, want vlak boven zijn hoofd zag hij het hout splinteren en splijten.

Hij voelde zich reeds wat duizelig worden door het bloedverlies, want de kogel scheen glad door den geheelen arm te zijn gegaan en hij vroeg zich af wat het einde zou zijn, als hij er niet spoedig in slaagde, binnen in de machine te komen.

Hij zette zijn voet op de kruising van twee langsdragers en stak zijn hoofd door de ronde opening.

Waarschijnlijk was het zijn behoud, dat Brand en Henderson hem op hetzelfde oogenblik zagen, zijn bleek gezicht en zijn van pijn verwrongen trekken en met vereenigde krachten sjorden zij hem naar binnen, Raffles slechts met een hand daar hij de tweede voor het sturen noodig had en daar lag hij nu, en beet zich op de lippen, toornig op zichzelf, alsof hij het was die schuld droeg aan het geval !

— Zij hebben hem geraakt ! schreeuwde Brand woedend.

— Verbindt hem — vlug, Brand ! beval Raffles. Er moet hier een verbandtrommel aanwezig zijn. Het is voorschrift.

Men bewoog zich daarbinnen al heel ongemakkelijk, tusschen die mitrailleurs, de stuurstoel van geperforeerd plaatijzer, de bussen met benzine, en olie, en de nauwe wanden van de machine zelf, die door den armen Henderson bijna geheel werd opgevuld, maar Brand vond toch tamelijk snel de blikken

trommel met verbandmiddelen. Hij tornde haastig de mouw van Henderson's sportjekker los, sloeg zijn hemdsnouw terug, zag de wonde, smoorde een kreet van schrik en woede en begon ze aanstonds te behandelen met bloedstelpend gaas, verbandwatten en wat er maar bij de hand was.

Hij wist maar al te goed dat dit een wonde was voor een ziekenhuis en dat hij niet genoeg kon doen.

Er was echter geen keuze, hun aller leven stond op het spel, en zij moesten tot iederen prijs trachten te landen achter de Chineesche linie, als het kon zoo dicht mogelijk in de buurt van Shanghai — zoo mogelijk zelfs daarbinnen, en Brand dacht plotseling aan de renbaan, een uitgestrekt veld op de grens van de Fransche en internationale concessies.

Slaagde Raffles daarin, dan was althans hun leven gered.

Brand kreeg echter niet veel tijd om hierover na te denken, want juist had hij Henderson verbonden, toen een heftige schommeling van het watervliegtuig hen bijna het evenwicht deed verliezen.

Hij hoorde daarbij een geraas, dat het geluid van de schroef nog ver overstemde en hij begreep, dat men aan boord van de torpedojager met afweergeschut op hen schoot.

Naar alle waarschijnlijkheid was men daar door middel van seinen of draadloos, reeds op de hoogte gebracht van hetgeen er was voorgevallen, en nu besteedde men een paar peperdure granaten aan die drie Engelsche vluchtelingen, die daar heen gingen met een kostbaar geheim in hun bezit.

Zoodra hij zich had overtuigd dat Henderson zoo goed mogelijk verzorgd was, en in een houding lag, die men onder de gegeven omstandigheden niet gemakkelijker kon wenschen, plaatste hij zich weer achter den mitrailleur en greep met verwoede vastberadenheid, het houten richtingshandvat.

Een scherpe tik vlak naast hem bewees hem spoedig genoeg, dat het gevaar ook nog van een anderen kant kwam.

Die tik was afkomstig van een stalen mitrail-

leurkogel, die in de lengte door de geheele machine was gegaan, en tenslotte dwars door den rug van den ijzeren stuurstoel, waarin Raffles gezeten was, op geen duim afstand van zijn lichaam.

Raffles had het natuurlijk ook gemerkt, en met opeengeklemden kaken boog hij zich wat voorover en liet plotseling de machine een zoo scherpe bocht beschrijven, dat de drijvers niet meer naast maar boven elkander kwamen te liggen. In de volgende seconde, kreeg Brand zijn tegenstander in het oog, en hij slaakte een kreet van wilde blijdschap, nu hij eindelijk op zijn beurt kon aanvallen.

Het tweede Japansche vliegtuig hing omstreeks twintig meter boven dat van de vluchtelingen op een afstand van omstreeks een halve mijl, maar met een ruk aan den stuurknuppel deed Raffles zijn eigen toestel pijlsnel omhoog schieten, op gevaar af, een botsing uit te lokken, want beide toestellen vlogen zeer snel.

Op het uiterste oogenblik liet hij de machine zwenken, en als een bliksemflits schoten de twee toestellen elkander voorbij op een afstand van nog geen tien meter.

Brand, ineengedoken achter zijn mitrailleur, was gaan vuren zoodra hij den afstand gunstig dacht.

En hij had raakgeschoten.

Als in een droomgezicht zag hij het gele gelaat van den Japanschen vliegerofficier plotseling verstrakken en een lichaam achteroverglijden.

Weer beschreef de machine een scherpe bocht, zooals de rossen der ridders doen in de steekspelen, zooals stieren doen of herten die eerst langs elkander rennen keert maken en nogmaals op elkander toestormen.

Maar deze strijd was gestreden.

Wentelend en tollend, om en om buitlend als een doodelijk getroffen snip, stortte de Japansche vliegmachine bijna loodrecht in de golven, in een wolk van rook, waarin vurige tongen lekten.

Op het allerlaatste oogenblik sprong een kleine gedaante van de machine in zee.

Deze verdween bijna geheel onder water en kwam weer boven — gedeeltelijk.

Eenige sloepen maakten zich onmiddellijk los van den torpedojager, en Brand zag hoe de matrozen als dollen aan de riemen rukten.

Een heel klein figuurtje spartelde rond in het water, en hij zag het bewegen van de armen, toen de kleine gedaante rondzwom, rondom de machine, die langzaam opnieuw zonk en nu voorgoed.

Hij zag hoe die kleine gedaante telkens en telkens weer dook, uit het oog verdween, weer boven kwam — en tenslotte iets scheen vast te houden, iets dat niet bewoog en waarmede de man wegzwom in de richting van de naderende sloepen.

— Dappere kerel! mompelde hij voor zich heen. Hij moet zelf uitgeput zijn, misschien zwaar gewond. Wat zijn wij toch een zonderlinge wezens, wij menschen! Wij dooden elkander — en wij stellen ons beetje leven in de waagschaal om een krijgsmakker te redden — aan wien misschien niets meer te redden valt.

En toen was er alsof een scherm neerviel, dat het schouwspel geheel aan het oog ontrok, want Raffles had de snelheid nog opgedreven, de machine nogmaals een bocht doen beschrijven en alles zonk weg in de diepte en werd vaag, nevelachtig — verdween.

Juist op dat oogenblik verscheen de zon boven de kim.

Brand keerde zich om op zijn nauwe zetel en keek naar Henderson.

Hij lag daar bleek en met gesloten oogen.

Bewusteloos was hij niet, maar het bloedverlies had hem toch sterk aangegrepen.

Een man als hij zou spoedig genoeg genezen kunnen mits hij zoo vlug mogelijk op de juiste wijze werd behandeld.

Toen keek Brand naar Raffles. Zijn gelaat stond strak, als van een antiek masker. Zijn rechteroor bloedde hevig, een kogel had dit zoo bloedrijke orgaan getroffen.

Brand verbond het zoo goed als het ging.

Toen hij weer omlaag keek, zag hij land, en hij begreep dat men de kust genaderd was. Het vasteland van China, en dat Shanghai spoedig genoeg zou opdoemen.

En vijf minuten later begreep hij nog iets anders, dat zeer ernstig was.

Het schieten was opnieuw begonnen, en met een kijker, dien hij in het toestel had gevonden, kon hij duidelijk het inslaan zien van de Japansche granaten, niet ver van de forten van Woesoeng, niet ver van de monding van de Yang-Tse-Kiang.

De granaten waren afkomstig van een tweetal kanonneerbooten van groot kaliber, die de rivier zoover mogelijk waren opgevaren.

In het Noorden cirkelden twee vliegmachines, tamelijk laag en het kon niet anders of ook dat waren Japanners, want er werd op hen geschoten met Chineesch afweergeschut, dat achter de forten van Woesoeng was opgesteld.

En nu was men boven Shanghai, en niet zoodra was het toestel voorbij de zuidelijke

stadgrens of van alle kanten openden de Chineezers met wapens van allerlei aard het vuur op dat toestel dat zij wel voor een Japansch moesten aanzien, daar het de Japansche onderscheidingsteekens droeg. Een rijzende zon, stralen uitzendend boven een blauwe zee.

Zij schoten met allerlei wapens, met geweren, met ouderwetsche houwitsers, met moderne, van de Franschen gekochte stukken van 75 millimeter, ja zelfs met revolvers.

Zij stoorden zich er ook volstrekt niet aan of de scherven van die granaten soms neervielen op de pleinen en in de straten van de Europeesche concessies.

Er viel onder deze omstandigheden niet aan te denken op de renbaan te landen, die zij reeds duidelijk konden zien.

Zij moesten zelfs de vrees koesteren, dat men ook van de Fransche en de Engelsche concessie uit, het vuur zou gaan openen — want de renbaan was weliswaar internationaal, maar de Franschen en de Engelschen zouden zeker niet dulden dat daar een Japansch bommenwerper neerstreek.

Er was daarenboven een zeer groot gevaar — dit toestel was volstrekt niet geschikt om daarmede te landen op een grasveld, zelfs al was het zoo glad en zonder kuilen als dat van een renbaan. Men waagde er zijn huid bij en het kon alleen gebeuren in geval van de uiterste nood.

Het werd echter een zelfmoord onder omstandigheden als deze, nu er uit alle windrichtingen op de machine werd geschoten!

Maar er dreigde een nog veel ernstiger gevaar.

Een granaat sprong op zulk een korte afstand onder het vliegtuig dat dit uit zijn baan werd geworpen, steigerde als een paard, dat de karwats voelt, en toen schuin omlaag schoot, als een doodelijk gewonde vogel.

En inderdaad was het vliegtuig ook gewond, — een van de granaatscherven was dwars door een van de draagplanken gegaan, en had er een gat ingeslagen, groot als een vuist, en dat zienderoogen groter werd.

Iedere minuut langer in de lucht blijven, beteekende ditmaal doodsgevaar, er reeds nu had Raffles de grootste moeite, het ongelijk belaste vliegtuig in evenwicht te houden.

Op omstreeks een halve mijl afstand, werden de forten van Woesoeng zichtbaar.

Zij braakten rook en vuur uit, en dat alles was gemunt op de vliegmaschine, welke de Chineezers alleen maar voor een vijandig toestel konden aanzien.

Met de uiterste krachtinspanning, slaagde Raffles er nog in de machine naar links te sturen, en van dat oogenblik af werd het een zaak van louter toeval en geluk.

De doorschoten vleugel kraakte, en spleet, en de glijvlucht begon verdacht veel op een val te gelijken.

Raffles zag water op eenige afstand voor zich, en hij begreep, dat het de Woesoeng Kreek moest zijn, die op enkelen plaatsen een soort van klein meer vormt.

Het was in het midden van een van die meertjes, zeker niet grooter dan honderd meter in doorsnede, dat de vliegmaschine eindelijk met luid geraas neerplofte, terwijl het drabbige water huizenhoog opschoot.

Het water was daar ondiep, hoogstens 5 meter, en de machine zonk onmiddellijk als een steen, en bleef daar beneden, vastgehouden door de zwaarte van den motor en met een geheel afgebroken vleugel.

Maar de drie mannen hadden zich op het laatste oogenblik weten los te maken, ofschoon Henderson hevige pijn leed aan zijn gewonde arm. En hij zou ook zeker niet boven zijn gekomen, zonder de hulp van Raffles en Brand, die hem onder water weg trokken uit het vliegtuig, en met hem naar de oppervlakte van het water stegen.

Proestend, bijna stikkend, hieven zij ten slotte het hoofd boven het water uit, en werden onmiddellijk begroet door de woeste kreten van de Chineesche soldaten, gestoken in een erbarmelijke, tot op den draad versleten uniform, het hoofd gedekt met een strooien punthoed, maar alle voorzien van moderne geweren.

En Raffles en Brand mochten van geluk spreken, dat de Chineezers spoedig zagen niet met Japanners te doen te hebben, want eenige hunner hadden het geweer al aan den schouder gebracht.

Ongeveer twintig mannen hielpen hen bij het aan land kruipen, en hun verbazing was groot, toen zij daar Westerlingen zagen, waarvan er twee gestoken waren in Japansche uniformen.

Daar er heinde en verre geen stad te bekennen viel, schoot er niets anders over dan een toevlucht te zoeken bij den bevelhebber over de troepen, die de forten van Woesoeng verdedigden.

Trouwens, er bleef niet veel keus, want de Chineezers die hen gered hadden, omringden hen aanstonds, en noodigden hen uit, mede te gaan naar de forten.

Daar Henderson echter niet in staat was om te loopen, zoo werd er een draagbaar gemaakt, en acht van de sterkste Chineezers waren noodig, om het zware lichaam van de gewonde over te brengen.

De tocht duurde bijna een vol uur, en was zeer vermoeiend, want allen moesten zich onder het voortgaan voortdurend beschutten tegen het granaatvuur der Japanners. Want de Japanners bleven voortgaan, niet alleen de forten, maar ook de geheele omgeving met tergende regelmaat te beschieten.

Raffles liep naast de baar van Henderson, en sprak nu en dan tot hem.

— Wat zijn dat voor gele knapen, Mylord? vroeg de reus, knikkend in de richting van de beide voorste dragers.

— Chinesche soldaten, Henderson, antwoordde Raffles.

— Weet gij zeker dat het soldaten zijn Mylord, mompelde Henderson, met een wantrouwend blik naar de havelooze gestalten. Zij zien er veeleer uit als struikroovers.

— Dat is hier zoo de gewoonte, James antwoordde Raffles met een glimlach. Iedere

goede Chineesche soldaat is zijn loopbaan begonnen als bandiet! Dat kan dikwijls gezegd worden van de generaals, dien hen aanvoeren.

— Een lief land, bromde Henderson voor zich heen. Geloof gij, dat mijn wond spoedig zal genezen Mylord.

— Als er geen koudvuur bij komt, kun je arm binnen acht dagen wel weer gebruiken.

— En als het er wel bij komt, dan zal de je arm er af moeten, zeide Henderson met een grijnslach. Kunnen wij niet weg van hier?

— Daaraan valt niet te denken. James! Ten eerste moet je uitrusten, en ten tweede zullen de Chineezers ons niet zoo gemakkelijk loslaten. Ik kan niet zeggen dat deze soldaten mij bijzonder aanstaan. En ik ben het met je eens James — zij zien er veel eerder uit als bloeddorstige bandieten, dan als strijders voor hun land.

— Dat zeg ik U, Mylord, als die schooiers zullen merken, dat wij meer dan drie stuivers in onze zakken hebben, dan zullen zij ons op het eerste het beste stille hoekje de keel afsnijden.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISI

PIRATE

HOOFDSTUK VI.

TUSSCHEN CHINEESCHE GENERAALS.

De forten van Woesoeng hadden natuurlijk een militair hospitaal. Het was ingericht in een ruime kazemat, die vrij goed was ingericht, en tamelijk wel bomvrij — ten minste van Chineesch standpunt beschouwd.

Wel is waar lag het reeds vol kermende gewonden, maar er kon toch nog een klein plaatsje worden gemaakt voor den Engelschen reus, die met een soort van schuw ontzag beschouwd werd door de kleine, Chineesche soldaten, die wel kinderen naast hem geleken.

Zoodra Raffles zich had overtuigd, dat Henderson rustig kon liggen, ging hij zich dadelijk bij den bevelvoerenden militairen dokter aanmelden, die uitstekend Engelsch bleek te spreken, en daar deze met de handen in het haar zat, en reeds bijna acht en veertig uren aan een stuk op de been was, aanvaardde hij gretig de hulp van dien Engelschman, die zoo zwijgend, zoo vlug en zoo goed zijn werk bleek te kunnen doen.

Zooals altijd bij granaatvuur, waren de wonden van zeer ernstigen aard, en menigmaal afschuwelijk om aan te zien, maar Raffles, ofschoon zelf zeer vermoeid, klemde de lippen opeen, en verrichtte de taak, die het toeval en het lot hem hier op de schouders hadden gelegd.

Hij en Brand waren echter nauwelijks een vol uur aan den gang, of aan den ingang van het lazaret verscheen een soldaat, die zijn zwarte oogen zoekend even deed rondgaan, op Raffles toestapte, nonchalant salueerde, en hem toen verzocht hem naar generaal Li-Foe-Sjang te willen volgen.

Raffles had de vraag uitstekend verstaan, maar omdat een zeker instinkt hem waarschuwde, dat hij beter zou doen, zijn grondige kennis van de Chineesche taal niet te verraden, zoo keek hij den soldaat hulpeloos aan, en de dokter moest er bij komen om als tolk te dienen.

Hij bracht dus de vraag in het Engelsch over, en Raffles vroeg in de zelfde taal: Wie is generaal Li-Foe-Sjang?

— Onze bevelhebber antwoordde de dokter kortaf.

— Komt het U niet voor, dokter dat die bevelhebber verstandiger zou doen een deel van zijn troepen af te zonderen, en daarmede een schijnaanval te doen op een linker flank van de Japanners, terwijl een andere afdeeling langs sluipwegen, die hier zeer talrijk zijn, de rivier zou kunnen volgen, en den rechter flank van den vijand zou kunnen omtrekken.

De dokter keek Raffles strak aan en antwoordde toen:

— Ik heb dienaangaande geen oordeel, Mijnheer. Het is mijn taak de gewonden te verzorgen, en niet om de krijgsoperaties te leiden; de generaal zal wel doen wat het beste is.

Raffles keek een kort oogenblik in het gele onbewegelijke masker en daar hij zeer wel wist, op dat strakke gezicht nooit iets te zullen kunnen ontcijferen noch, goed- noch afkeuring, draaide hij zich op de hielen om, en maakte zich gereed den soldaat te volgen, toen Brand hem bij den arm greep en zachtjes vroeg:

— Waar ga je heen Edward?

— Ik ben bij den generaal ontboden.

— Wat kan hij van je willen?

— Ik weet het niet, en ik hoop dat hij het mij zeggen zal! Blijf rustig hier wachten, totdat ik terug kom, gevaar zal er wel niet dreigen, anders hadden zij ons wel lang afge maakt, en denk erom — niemand van ons verstaat een woord Chineesch.

— Maar ik versta het ook inderdaad niet, Edward, riep Brand verbluft uit.

Ik wel, Brand — maar dat behoeft niet wereldkundig te worden!

En hij knikte Brand toe, streelde heel even over het haar van Henderson, over wiens gelaat onmiddellijk een gelukkige glimlach liep, en volgde toen de gewapende soldaat.

De zon stond reeds vrij hoog aan den hemel, en de hitte begon onuitstaanbaar te worden. De man volgde een smal pad, langs den voet van de zware betonnen bolwerken, die zeker wel acht meters boven de vlakte uitrezen. Raffles begreep volstrekt niet, waarom de Chineezen niet van het bastion uit, dat onmiddellijk aan de rivier grensde, het vuur beantwoordden van de Japansche torpedojagers, totdat hij

en zijn gids langs het bastion liepen, en hij bemerkte, dat de twee eenige vrij ouderwetsche stukken, die het telde, reeds van hunne affuiten waren geschoten. Geen wonder dat de Japaners rustig konden blijven voortgaan de forten van Woesoeng te beschieten. En indien zij beschikt hadden over zwaar belegeringsgeschut, dan zouden zelfs die zware betonnen muren reeds lang in puin zijn geschoten.

De twee mannen kwamen nu aan het water, de soldaat riep een waarschuwingskreet, en begon eensklaps hard te hollen. Aanvankelijk begreep Raffles er niet veel van, maar een oogenblik later, zag hij het maar als te goed in! Er was een open plek van een twintigtal meters langs het water, en die plek werd bestreken door het kanonvuur van de Japansche torpedojagers. Wat verder begonnen de aarden zeer sterke verdedigingswerken, die het kamp van den Chineeschen generalen staf moesten beschermen.

Raffles vond er volstrekt niets vernederends in zijn sprinterscapaciteiten tot het uiterste te benutten, want het hoofd te buigen voor een granaat is geen schande. Maar hij liep toch niet zoo vlug, of hij zag aan zijn rechterhand duidelijk een aantal jonken en prauwen, voor een groot deel reeds door granaatscherven vernield, die langs den zandigen oever gemeerd waren, en natuurlijk alle verlaten waren. Nu en dan sloeg een slecht gericht projectiel vlak bij die armoedige vaartuigjes, waarmede de Chineesche visschers toen het nog vrede was, hun armzalig stukje brood verdienden, in de troebelige golven van de Jang-Tse-Kiang, en daar ging er weer zoo'n vaartuigje in sprinters.

Raffles bereikte veilig de dekking van het aarden bolwerk, en een oogenblik daarna stond hij tegenover generaal Lie-Foe-Sjang, die voor zijn tent was gezeten in een vergulde stoel, en zich volstrekt niet de moeite gaf op te staan en de Engelschman te begroeten.

De tent zelfs scheen zeer groot te zijn, was van zwaar, dichtgeweven sneeuw wit linnen vervaardigd, en aan de hoeken versierd met roodgekleurde paardestaarten, kwasten van goudraad, en andere versierselen, die het Raffles spoedig duidelijk maakten, waarom die zonderlinge generaal niet reeds was overgegaan tot een maatregel, die zelfs een gewoon Engelsch sergeant, als doeltreffend had kunnen beschouwen.

Lie-Foe Sjang nam Raffles eens heel aandachtig op, speelde met een karwats, die een gouden doodshoofd tot knop had, en vroeg toen in erbarmelijk Engelsch:

— Is het waar wat zij mij zeggen van Uw landing achter onze linies? Men zegt, dat gij in een Japansche machine zijt gedaald, hoe kwaamt gij aan dat toestel?

— Gestolen, antwoordde Raffles rustig. Uwe Execellentie moet het mij ten goede houden — de noodzaak dwong mij. Mijn vrienden en ik waren gevangen, wij werden met den dood bedreigd, er bleef ons geen andere keus over.

De generaal fronste zijn wenkbrauwen, dik als knevels, en scheen diep over het een of ander na te denken. Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Maar gij kunt in ieder geval een vlieg-machien besturen, luister dan. Wij hebben hier niet van die vervloekte hedendaagsche uitvindingen van den duivel, maar juist gisteren schoten eenige van mijn mannen een Japanner neer, die nog juist genoeg leven had, om zijn helse machine bijna ongedeerd te doen landen.

Een gebroken vleugel word op het oogenblik hersteld, en zal over eenige dagen gereed zijn. Gij zijt natuurlijk arm?

De vraag kwam zoo onverhoeds, dat zij Raffles een oogenblik verbluft deed staan. Toen antwoordde hij glimlachend:

— Ik kan niet ontkennen, dat mijn vrienden en ik letterlijk alles verloren hebben bij dit noodlottige avontuur, Uwe Execellentie!

— Dan bied ik U 2000 yen aan, om die vlieg-machine zoodra zij gereed is te besturen, niemand van mijn mannen is hiertoe in staat, maar gij zult niet alleen gaan! Ik maak de reis met u mede. Vind U het bedrag hoog genoeg?

— Twee duizend Yen betekende voor Raffles al heel weinig, maar hij was zeer nieuwsgierig hoe de zaak zich ging ontwikkelen, en hij antwoordde dus met een buiging:

— Het is een vorstelijke belooning Uwe Hoogheid, maar sta mij toe, dat ik een paar vragen stel.

Weer werden de dikke wenkbrauwen gefronst, en de groote vuisten van den generaal bogen de karwats tot een hoepel, maar hij zeide:

— Maak het kort! Het is niet aan U om voorwaarden te stellen, bedenk dat.

— Ik moet mijn beide vrienden met mij kunnen medenemen, en gij moet mij toestaan, een tusschenlanding te maken op de baan van Shanghai. Daarna zal ik U brengen waarheen gij maar wilt.

De generaal scheen een oogenblik na te denken, en antwoordde toen:

— De machine is veel te klein voor vier personen, maar gij kunt terug keeren om Uw vrienden te halen, als gij mij gebracht hebt naar de plaats die ik U te zijner tijd zal aanduiden.

Raffles keek de man eens goed aan, er was in het breede pafferige gezicht, in de zwarte oogen iets gluiperigs, dubbelzinnigs, dat hem in het geheel niet aanstond; hij dacht hier nog over toen er haastig een adjudant kwam aanloopen, die op zachten toon, iets tot den generaal zeide, terwijl hij zich eerbiedig bukte.

Er liep iets als een glimlach over het breede gezicht, en Lie-Foe Sjang zeide:

— Laat mijn beminde broeder aanstonds hier komen, wacht hier, vreemdeling, totdat het gesprek met mijn wapenbroeder zal zijn afgelopen.

Hij ging de tent binnen, liet de kleppen hiervan open, en wachtte hier dus in de schaduw de komst af van een man die ook wel een generaal zou zijn, ofschoon dit bij een Chinees al heel moeilijk te zeggen is. In het langs loopen keek hij Raffles wantrouwend aan, en hoorde hem op zachten toon iets vragen aan generaal Lie-Foe Sjang — die in het Chineesch antwoordde:

— Dit is de vreemde duivel die wij nodig hebben. Mah-Ko. Hij kan een vliegmaschine besturen, Boedha zond hem ons. Wij kunnen dus ongehinderd spreken. Heb je het geld?

— Ik heb de helft, de andere helft zullen zij betalen, zoodra gij daarginds zijt met de plannen. En wat moet ik doen? Hier blijven en zorgen dat er geen krachtige tegenstand zal worden geboden. De Japanners rekenen er op dat de forten zullen vallen, zonder dat het hun meer dan vijftig man kost.

Schijnbaar onverschillig keek Raffles naar de wapenoefeningen van een peloton soldaten, maar er was hem geen woord ontgaan van dit zonderlinge gesprek. Ook had hij een glimp opgevangen van een sterke tasch van zeehondenleder, die tot barstens toe gevuld bleek te zijn.

— Die gele schurk, mompelde hij voor zich heen. De schavuit is dus van plan de forten aan de Japanners te verkwanselen voor een handvol goud en niet alleen de forten, maar ook het leven van een paar duizend arme drommels; nu, ik ken nu het spel van zijne Excellentie de generaal, en ik zal er wel voor zorgen dat de troeven alle in mijn hand bijeenkomen.

Er was juist een week verlopen, na dit gesprek en de wonden van Henderson hadden zich gesloten, ofschoon de reus zich hield op

voorschrift van Raffles, of hij den gewonden arm nog geheel niet bewegen kon.

De vliegmaschine was geheel hersteld, en daar Raffles daarbij zelf het toezicht had gehouden, zoo kon hij hiervan overtuigd zijn, dat de herstelling deugdelijk was. Het toestel was een zoogenaamde jager, vrij licht, en toegerust met een mitrailleur of beter gezegd een Lewisgeweer, dat om een stalen spil naar alle richtingen kon draaien.

Raffles had den toestand eens goed opgenomen, en hij begreep dat de Japanners de forten onmogelijk konden nemen, tenzij een ezel daar het bevel voerde of door verraad. De verdedigingswerken waren zeer gunstig gelegen, in een flauwe bocht van de rivier, ervoor strekte zich een moeras uit van een kilometer breedte, en een frontaanval zou dus slechts kunnen eindigen, met den dood van een geheel legerkorps! Het was ook volstrekt niets verwonderlijks, dat de Japansche opperbevelhebber gepoogd, had op deze veel goedkoopere wijze zijn doel te bereiken met een paar honderd duizend Yen!

Raffles had inlichtingen ingewonnen, omtrent Mah-Ko. Stukje voor stukje had hij de waarheid van een aantal Engelsch sprekende officieren vernomen.

Mah-Ko was een zeer kundig bevelhebber hij had aan de militaire school van Saint-Cyr zijn opleiding genoten — en hij was een vol maakte schurk!

Natuurlijk zou hij zijn aandeel in den buit ontvangen, en daarvoor zou hij zonder eenige gewetenswroeging die paar duizend menschenlevens offeren.

Op den afgesproken dag van den aanval, zou hij de bezetting zoo goed als in haar geheel voeren naar een plek, die aan de Japanners bekend werd gemaakt, en waar zij door goed verborgen batterijen, van te voren opgesteld, eenvoudig zouden worden weggemaakt.

Waarschijnlijk zou er dan van de zijde van de rivier een flankaanval worden ondernomen, waardoor het moeras kon worden vermeden, en de slag zou zijn geslagen.

In bijna ieder ander land zou iets dergelijks ongelooflijk klinken, in China was het iets heel gewoons.

In den avond van dien zevenden dag, werd Raffles weder bij Lie-Foe-Sjang ontboden, die hem eenvoudig toevoegde:

— Om twee uren stijgen wij op.

— Maar Uwe Hoogheid, dan is de dag nog niet aangebroken! riep Raffles uit.

— Des te beter! hernam de generaal, hem

met zijn scheeve oogen aanzierende. Gij hebt met niemand gesproken over mijn plan, zooals ik U bevolen had?

— Alleen met mijn eigen vrienden, Uwe Hoogheid.

— Het is goed! Zorg dat gij om twee uur op het kleine vliegveld zijt.

Raffles maakte een diepe buiging en verwijderde zich. En in zich zelf mompelde hij: „Wat zou de zwaarlijvige schurk van plan zijn? Ik vermoed haast dat hij mij onmiddellijk na de landing met een kogel uit zijn dienstrevolver in den rug zal afmaken. Nu, ik denk je voor te zijn, vriend.

Raffles luisterde dien geheelen avond zeer scherp naar alles wat er in het geheim tusschen de twee schurkachtige generaals verhandeld en besloten werd, zoo vaak hem dit slechts mogelijk was. Ten twaalf uur sleepte hij alles uit de bij toeval veroverde vliegmaschine weg wat niet geheel onmisbaar was. Het Lewisgeweer verdween, de inrichting tot het uitwerpen van bommen, zelfs de metalen binnenbekleding van de kajuit — als men dien naam mocht geven aan het hokje waarbinnen drie personen nauwelijks plaats konden vinden. En tenslotte, op een gunstig oogenblik werd Henderson snel in de machine verborgen. De arme kerel had het lang niet aangenaam want zijn lichaam vulde het achtergedeelte van het vliegtuig zooals een ei de schaal vult — maar hij klaagde niet en wachtte geduldig op het uur van vertrek, met zijn mond vlak voor een kleine opening, in den zijwand aangebracht.

Lie-Foe-Sjang was in elk geval een man van de klok want op het slaan van twee uur — het was de zwaarste kerkklok in de Engelsche concessie te Shanghai, en de wind woei met kracht naar de forten — kwam hij opdagen uit de duisternis, gevolgd door een luitenant. Hij wisselde nog siechts enkele woorden met Raffles en kroop met eenige moeite in het vliegtuig, door den luitenant gevolgd.

Raffles trok snel zijn vliegbril voor de oogen, greep den stuurknuppel en joeg de machine gelijk een renpaard omhoog den nachtelijken hemel in.

Het was daarbinnen zoo volmaakt donker, dat men elkanders gezichten ternauwernood kon onderscheiden.

De gedaante van Raffles alleen teekende

zich vrij duidelijk af tegen den hemel die snel oplichtte, want over een kwartier zou de zon opgaan.

Men had bijna een half uur gevlogen en de machine zweefde reeds ver voorbij de zoo zwaar beproefde stad, toen Lie-Foe Sjang ongeduldig uitriep, zich naar Raffles toebugend:

— Wat beteekent dat? Waarom landt je niet??

— Ik wacht tot het licht wordt, Excellentie!

— Maar de zon is reeds op! Ik beveel je om terug te keeren en dadelijk te landen op de plek die ik je aanduidde!

Hij boog zich terzijde en sprak zacht in het Chineesch tot zijn luitenant. Hij kreeg geen antwoord. Eensklaps trok hij met een ruk de uniformpet van het hoofd van zijn ondergeschikte, slaakte een rauwen kreet en trok bliksemsnel zijn revolver — heel wat vlugger dan men van zulk een log man zou hebben verwacht. Hij drukte het wapen in de zijde van zijn luitenant en trok den trekker over. Het wapen ketste. Hij schoot nogmaals en weer sloeg de pen vruchteloos in het ledige.

Toen wierp hij het wapen brullend neer en poogde met zijn sterke, behaarde handen de keel van Brand — want hij was het! — te omvatten. Maar een ijzeren vuist rukte hem achteruit en een oogenblik later was hij machteloos, aan handen en voeten gebonden en gekneveld.

Van Shanghai was toen niets meer te zien.

Raffles landde vlot op een akker naast de spoorlijn naar Nanking en liet de vliegmaschine met zijn inhoud — behalve een zware, lederen tasch van zehondenleder — waar hij neerstreek. Een half uur daarna bevonden de drie stoutmoedige mannen zich op een langzaam voortkruipenden trein onderweg naar de stad Nanking.

Landbouwers vonden de vliegmaschine en den stijf gebonden generaal, die meer dood dan levend was en bevrijdden hem.

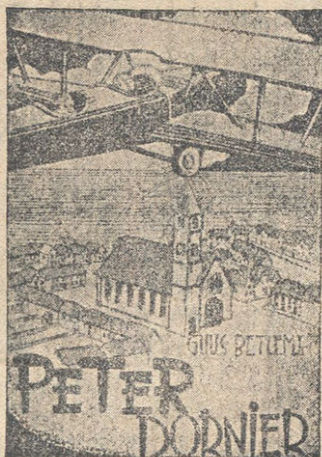
Nog geen week daarna werd Lie-Foe Sjang door zijn eigen medeplichtige Mah-Ko verraderlijk neergeschoten. Niet in de forten van Woesoeng, want die waren toen reeds ontruimd, maar in een smal slopje van de Chineezenwijk van Shanghai.

Chineesche generaals houden er meermaalen eigenaardige inzichten en methodes op na!

De volgende aflevering bevat:

De Broeders van de Gouden Trap.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

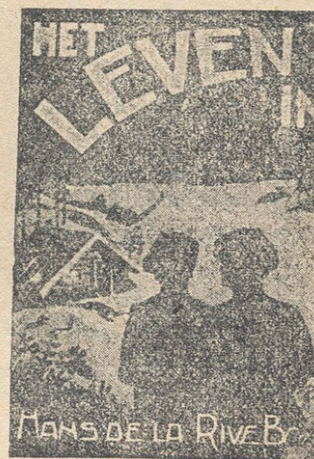
Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugdboeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg.
(Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk driekleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugdboeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL

OP Elk ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{NO30} 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO^{NO2} 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS
PUNTEN

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

Adres:

L 5

Stad:

Galieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een dazor bons geaccepteerd

MARY LAVIOLR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDFVYN MAYER ARTISTEN